

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

IV. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2014. DECEMBER

250 Ft

KÓSA MÁRTA

TÉL

Tükröződő csodák
földig hajló fák
csillám
hasít

hópelyhek
tapadnak ablakomon
hideg
dermedt
rideg
táblájához
szorítom homlokom
tükröződő csodák
hó
fehér határ
tegnapunk
újra
suttogva rám talál

metsző szél
pengeéles
rést keres
szédült csengők
járják
a
táncot
róka lép
remeg
régi képeket
semmiből emelnek elé
fullasztón
keringő tétova álmok.

**Wischin Tibor Rudolf:
Betlehemi csillag**

MÓCZÁR CSABA

AZ ELSŐ HIDEG

Tegnap meglátogattam
Anyámat
és Érdligetet.
Hazafelé láttam
megérkezni
a hófehér hideget,
meleg autóban ülve.

Érdekes... mintha
Anyámnál
is fáznék mostanában.
Talán a ház körül
ólálkodó
varjak miatt...

GRÓF MÁRIA

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Vajon mit adhatnék én,
A szeretet ünnepén?
Zsebem üres, pénzem nincsen,
Szeretetem minden kincsem.
Ezért én ezt osztogatom.
Sokszorosán visszkapom.

FAZEKAS MAJOR GIZELLA

ARANY

Arany – Nagyszalonta
aranszüllöttje,
itt látta a lángot
a búbos kemencében.

Izzott a parázs, majd
hamu lett belőle.
A láng tovább izzott
Aranynak szívében.

Arany a hamuba írva
kezdte iskoláját.
Búbos kemence szájába
az I betű szárát.

Majd jött a többi is,
felsorakozott, mire
Arany iskolába ment,
írt és olvasott.

Az Arany-tudomány,
mind ebből fakadt,
s Arany tollából a sorok,
csak úgy sorakoztak.

Talán ő művelte
nyelvünket legszebben,
játszott a szavakkal
többféleképpen.

Magyar hazaszeretete
a lángból fakadt,
édes anyanyelvünk
nagyobbra dagadt.

Úgy úsznak előttünk,
csak résen kell álljunk,
hogy anyanyelvünket
mi el ne prédáljuk.

Országunk, nyelvünk
ez a mindenünk.
Őseink nyomát,
Isten, add követnünk.

Ő is ezt kívánná
aranszívével.
Ez az igazi arany
a magyarok lelkében.

Ma nagy veszélyben van.
Nagyon vigyázz rája!
Hazád, anyanyelved
senki ne prédálja!

Aranynek sorai
maradjanak épségben,
mint imakönyv, legyen
nemzetünk lelkében.

KOVÁCS F. ISTVÁN

VÁNDOR

Csavargó vagyok, annak születtem én,
Nyughatatlan, kóbor vándorlegény.
Csak ballagok, mint gazdátlan szekér,
Arra, ahol az égbolt földet ér.

Az út a cél. Mi is lehetne más,
Hisz létem csak egy röpke villanás.
Szívem nyugodt, lelkemben béke van,
Kalandozásom szabad és gondtalan.

Poros ösvények talált kincseit
Mind másnak adom, kiket tán boldogít.
Ám az az egy, mit vágyom szüntelen,
Nem mutatta még magát meg nekem.

Hiszem, hogy eljön majd a pillanat,
Mely őt hozza, ki szívébe fogad,
Megállhat az a gazdátlan szekér,
S a vándorbot végre pihenni tér.

Talán holnap, talán sokára még,
Nem mond semmit, csak hív a messzeség,
De tudom jól, ha megtört a varázs,
Te állsz ott, Kedves, senki, senki más.

Adorján László: Ölelés

KARÁCSONY ISTVÁN

ZÖLD

Tépett rét veszi illatos fürdőjét a nyári esőben.
A csenddel ölelkező dobpergő szólam,
néma hegyek pókhálós homályát hozza elélem.

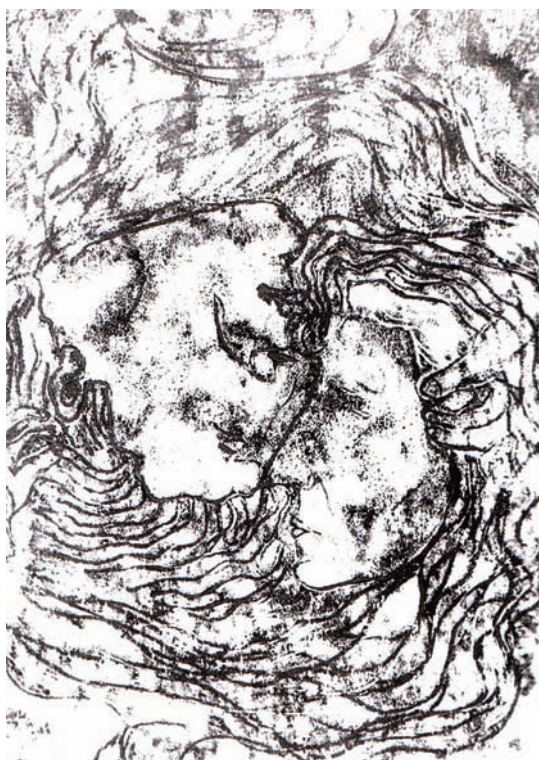
Fenyőnek a tűje s kócsagos sarja rám meredez.
S füst illatú pernye szállong alá,
levélnek fonákja bágyadt fénytel tegeget felém.

Jöjj, hát jöjj ide, barátom
vár rád várban a rét.
Birkák bongyoros álmát a megterített gyep
sodorja eléd.

ŐRI ESZTER:

ELHAGYOTT NŐ SÁNTA VERSE

Bent mocorgó tudat,
Tenyéren viszkető, elvakart szúnyogcsípés
maradtál. Nem mutat
előre velünk kapcsolatban semmi most már.
Nem rajtam múlt ez sem.
Azért szorítottál, hogy elengedhess aztán.
Áldozatul estem.
Elméletek gyártása: szükséges felesleg.
Most már mindent itt hagyok.
Egyetlen egyetemes igazság létezik:
Te ott, én itt vagyok.

Adorján László: Csók

NOVÁKOVICSNÉ TÓTH ICA

AZ ÚT VÉGE

Ha lassan utam végére érek,
megfordulok és visszanézek,
emlékek sorakoznak mögöttem,
mint csillagok fent az égen.

Vannak köztük jók és rosszak,
mindet-mindent megéltem,
nem kértem, és nem válogattam,
ez volt megírva a sors könyvében.

Hányszor fogott el csüggedés,
és gondoltam, nincs több remény,
de mindig megtörtént a csoda,
mely utamat tovább mutatta.

Kanyargott utam jobbra-balra,
táncoltam vele, ahogy akarta,
erősen szorította kezem,
más irányt nem engedett.

Ha próbáltam másfelé menni,
csak vissza kellett fordulni,
mert zsákutcába jutottam,
kőfal állta el utamat.

A sors útjáról letérni nem lehet,
fut előttem, mennem kell,
apró lépésekkel előre-előre
a végéig – a végtelenbe!

TEMESI ÉVA

SÍRON TÚLI SZERELEM

Te voltál az otthonom, ágyam.
Tehozzád bújtam, ha fáztam.
Tőled volt meleg a fészek.
Veled volt könnyű az élet.
Rám találtál, rád találtam.
Szépnek láttál, széppé váltam.
Amit szerettél, azt szerettem.
Amin neveltél, azt nevettem.
Amit akartál, azt akartam,
szívemből, nem akaratlan.
Egyformán láttuk a világot,
köztünk az összhang egekig lángolt.
Amit gondoltam, Te kimondtad,
miénk volt ma, tegnap, holnap.

Te elmentél, én itt maradtam,
nem kívánságból, akaratlan.
Nehéz ez az elfelezett élet.
Mostanában folyton visszanézek.

MÁJER JÓZSEF

VARJAK

Varjak károgtak kertünk fáin,
s a keményre fagyott, szikrázó havon
magokat kerestek, fagyott gyümölcsöt,
csüngő mandulát a deres ágakon.

A domboldalak cserjéi, mint koldustarisznya,
nem kínáltak eleséget az éhezőknek.
A csupasz bokrok ágain csak dér pihent,
a madarak már minden ételmet feléltek.

A téli kert is fagyott hűtőkamra,
a varjak tovaszálltak üres beggyel.
Én is éheztem, gyomrom korgott,
szárnyaimon velük repültem el.

Magasra röppenve szeltük a fagyos,
kéken ragyogó felhőtlen eget,
hol ételmet remélt éles szemünk,
ott feketére festettük a kerteket.

Varjakkal szálltam, velük károgtam,
együtt éheztünk – kegyetlen sors –,
de az ösztön, küzdelem a túlélésért,
a vad szerencse mindig velünk volt.

Déli szelek olvasztották a fehér hótakarót.
Február végén előbújtak a kikelt sarjak,
csipegettük, végre eleséget leltünk.
A túlélés esélyei egyre halmozódtak.

Lehetőséget kaptam, változások jöttek.
Önálló élet várt, magam formálta jövő.
Élni akarás hajszolt előre, tovább,
új célokat tűzött minden eljövő esztendő.

Változott köröttem a világ, sorsom is.
Van mit ennem, bőségben turkállok,
de ha eljön a szikrázóan fagyos tél,
akkor a varjakkal újra együtt szálllok.

†JÁKI FERENC

ÉLETIGENLÉS

Tele van a lelkem
világot átfogó
életigenléssel:
csillagragyogással,
madárcsicsergéssel,
virágfakadással,
gyümölcsérleléssel,
színes lombozással,
szelíd hóeséssel...
tele van a lelkem
világot átfogó
boldog öleléssel!

RADNAI ISTVÁN

KISARJAD A TEMETŐI FÁK TÖVÉN

szívek amelyekből a gyűlölet gombái nőnek
látszólag ugyanolyan szív és hasonló a gomba
ha túlteljesít engedve az erőnek
a félelem és az állatosság határán de halomba

nem öl semmilyen állat
egy jóllakató test elég tíz oroszlánnak

milyen zsákmányt remél aki törvény által öl
mi vezet kezét öklöt és fegyvert
miért hordta ki mint mást az asszonyöl
milyen átok amellyel valamely isten megvert

halottak és mind a jámbor következetes szentek
a föld a talaj megbocsát egyenlőség féreg
ismeretlenek s akiket tetteikből megismertek
mit ér a hősiesség vagy mégis ha véget ér az élet

*

hercegem ki élsz elefántcsont toronyban
a magasságból látod-e a holnap
mit hoz és a gyilkos szíve mi a különbség
dobog mint akasztás után az áldozaté
és meddig élnek a büntetlenek akik megölték

és felejtik vagy imádkoznak-e ezért s azért

Wischin Tibor Rudolf: Pipacos csendélet

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

MESEVÁR

Gyere Vanda, gyere Panka,
Mesevárban mese vár!
Hét tornyára varjú száll,
csőrét tátja: jaj, de kár!

Gyere pajtás, csüccs közibénk,
mesesarok csücske miénk,
egyed, kettőt varázsolni,
több ezerig elszámolni!

Gyere Veszta, gyere Dorka!
Körbe-körbe mese száll:
fán zsiráf jár, nyakán sál,
táru-l-záru mesetár.

Napot, Holdat földre húzni,
csillagokat törni-zúzni,
elhordani hegyeket,
vetni cigánykereket.

Vörös tüzet, lángcsóvákat
sárkánygyerek ereget,
tűzén fűgén sütni-főzni:
kövér, kerek kenyeret.

Légből venni kígyót, békát,
égben tenni nyári sétát.
Feretegből hull ránk zápor,
eresz alatt áll a sátor.

Gyere Míra, gyere Misa,
mesebárban tekeregi!
Bukfencet vet görbe törpe,
fityiszt mutat teneked.

Nyurga percláb cérnaszállal
táncát járja, meg sem áll...
Mesevárban óriás, manó,
ül mesélő nagyanyó,

meséjével csak téged vár
mesebárban mesebál!
Száll a mese, száll a varázs,
bánod, hogyha vége már?

TARNÓCZINÉ BARABÁS IRÉN

HOLNAP

Szítál az eső,
párás cseppek szikráznak,
kavarognak a csendes szélben,
a nap opálos fényét
megszűri a sok dacos felhő,
szürke sziluettet rajzolva
a házak távoli tetőire.
Zümmögve él a város,
összefolyik az autók zaja.
Bíbor szegély óvakodik lassan,
de makacsul a horizontra.
Szétválnak a felhők,
meleg, tavaszi fény árad
éles árnyékot vetve.
Felszisszen az élet,
mint ki most ébredt,
és dübörögve élni kezd.
Magad is érzed pezsgő erejét,
vonzol magával,
színekbe öltöztet, mesél,
hagyod pumpálni
forró ereidbe a friss erőt.
Mikor alszol, órákat veszítesz
ebből a csodás körforgásból.
Színek, hangok, fények, érzések.
Kihagyhatatlan varázslat ez,
nem kell, hogy másfele vigyen,
csak fogadd be minden napodat,
törd ki azt a vasajtót,
melynek kulcsát régóta szorongatod,
engedd sodorni magad,
kacagva, boldog várakozással,
s mire újra lila szegély
óvakodik a horizontra,
már nem szürkék a házak,
és nem szürkék az emberek.
Várakozással nézel a
holnap elé, újra megélni
a sok színt és lüktetést.
Érzed, beleillesz a
körforgásba, mely visz
az új élmények felé.

SZABÓ IMRE

... DE NEM KERESTELEK

Ó, mily régtől vártam,
Hogy újra lássalak!
Amit bevallani
Sem mertem magamnak.

Jaj, de mindhiába!
Lelkem mindig látott,
Mindegyre csak téged,
Csak utánad vágyott.
Most, hogy itt voltál,
Szívem megremegett,
Oly sok idő után
Látlak majd tégedet.

Úgy rohantam volna
Mindent elfeledve,
Mégis megtorpantam
Az utolsó percben'.

Nem szabad lássalak,
Nem! Nem! Ó, nem lehet! –
Vágyódtam, küzdöttem,
De nem kerestelek.

Elmentem messzire,
Rohantam előled,
Pedig egy vágyam volt:
Látni, nézni téged!

LOVRICS REBEKA

A SZÉL HANGJA

Hallgasd a szél hangját!
Hallgasd, hogyan beszél!
Hallgasd, hány nyelven tud,
noha néma szegény.

De ha dalnokot választ,
oda a rendellenesség,
ha a tárgy nyelvén szól,
ő a nyelvésztehetség.

Wischin Tibor Rudolf: Balaton

BALOGH KRISZTINA**NÉHA ÚGY SEGÍT**

A lábaim előtt,
Mint a kavics gurul,
Az arcomról pedig
Cseppeként lehull
Mindaz a fájdalom,
Mi bennem összegyűlt,
Félelemmel szöni
Tele a jeges űrt.

Mi történt?
Mit tettél ma?
Ültetél tán magot?
Jó föld várta?
Megöntözted?
Mint a földművelő?
Vagy elhajtottad,
Hátha így is kinő?

Az egyetlen igazság
Maga a szeretet.
Ha beragyogja
Egész életed,
Megjönnek tőle
Az egyszerű szavak,
De néha úgy segít,
Hogy magadra hagy.

Elvesz, majd visszaad,
Hogy éld meg, könnyű vagy.

CSIGI ÁDÁM**TEREMTÉS**

Ádám áll Isten jobbán Éva balján
Száradt viaszpecsétként ég a nap
Elkészült hát a nagy mű: földi világ
És meg is változott egy perc alatt

Hiába volt Urunk minden mit mondtál
Nem volt még erkölcsben túl jó alap
Pedig megtettél mindent amit tudtál
De hogy segítsen ó nem volt még pap

Kígyónyelvű csók volt almájuk íze
Csipás szemű volt még a büntudat
De már fakult a szép virágok színe

Vigyázzon ki majd bűn után kutat
Hol szisszen kígyó ott van Isten szeme
S nehéz találni vissza jó utat.

PETRIK ISTVÁN**NEKED, NEKEM ...**

Nekem adtad
a percedet,
a kincset
a végtelenből.
Nekem meséltél
verseket
az örök
szerelemről.

Neked adtam
egy sóhajom.
Elszállt
a fellegekbe.
Hiába nézem,
hült helyed
tátong
az életemben.

Velem nézted
a kék eget,
hol felhők
vándorolnak.
Nekem küldted
a fényeket.
A csillagok
ott ragyognak.

Neked írtam
a verseket.
Szépségről.
Szerelemről.
Valahol ott ülsz,
s rám nézel
a fájó
végtelenből....

HABOS LÁSZLÓ**HAGYOD**

Csobogás nélkül
öleli
körül a földet
tükör
időtlen az idő
széllel szárnyal
könnyű
nem őriz
bűnös
lábnyomot
múltból jövőbe
pereg a homok
szikkadt
déli napon
oltom
szomjam
az élet vize
csurog
markomból
az éden porába
lelkem a lelkedben
formálok
a sarat
szemet és száját
s nem szólsz
bele
a tevékeny csendbe
hagyod
hogy játszadozzam
gyermekded hitemmel

Adorján László: Gyergyói táj

HORVÁTH EDIT**EGY ŐSZI FALEVÉL**

Egy őszi falevél hullott ma elé,
Emlékeit a tavasz és nyár rejtette belé.
A szivárvány dermedten benne él,
És a szél fuvolái rezegnek száradó testén,
De a fény és élet zaja még zöldíti ereit,
Azok vidáman futnak ide-oda,
Hontalan, remélve, útjuk végtelen.
Hazájuk most bárhol lehet, hova szél sodorja féktelen,
Fatörzsüktől elszakadtak, bevégezve dolgaik,
Most már az anyaföld kínálja megnyugvó síkjait,
Vagy egy széles vihar felkapja őket,
És valahol díszítik egy ház tetejét.
Az úton sétálva egy fiú elé pördíti őket a szél,
És meghúzódva, kedvesen terülnek el a lány tenyerén.
Egy szellőcske csendesen rejti őket
Egy üldögélő néni ölén,
És a remegő kezek felemelik az ég felé.
Valahol egy bébi sír,
Amint az ablakban csendesen
Nyugtató dallamot zümmögve táncol egy falevél.
A bébi felnéz, hangja kacajra áll,
És az őszi falevél cikázva még egy táncot jár.

Adelaide, Ausztrália

MAGYAR ANDRÁS**NE MONDD**

Ne mondd folyton, benned a szerelmi hit nagy!
Elég, ha szó nélkül szeretsz, s mindig itt vagy.
Ne szórd elé Érosz bizonyító csokrát!
Elég, hogyha érzem, hogy számíthatok rád.
Ne csupán dicsérgess! Elcsépelet szó kevés,
ha jó a lángolás. Kell csók és ölelés!
Éreznem kell tested s szád, ha számra tapad!
Mikor halk némaság szónak tartalmat ad.
S ha jó a hideg tél. S ha bennünket dér lep,
mint ahogy én terád, úgy vigyázz rám, kérlek!
Féltőn bánok veled, mint értékes kincsel.
Bennem nincs számítás, nincsen érdek, nincs csel.
Ragaszkodásom, mi tehozzád bilincsel,
szerelmet nem koldul, kunyerál, kilincsel.
Amíg az elmúlás engem meg nem lincsel,
azt kérem csupán, ha fáznék, melegíts fel!
Légy mindig mellettem! Tenélküled végem.
Erre az életre te légy a vendégem!
Világíts, sugározz napként fent az égen!
Nekem csak te kellesz, terád van szükségem!
A végállomásig utazz velem, kérlek!
Összetartozásunk legyen majd a bérlet!
Légy a közelemben, fogd a kezem, kérlek!
S nem kell csalóka szó, ami csak ígéret!

SZIRJÁK GYÖRGYI**ÉJ SÖTÉT LEPLE ALATT**

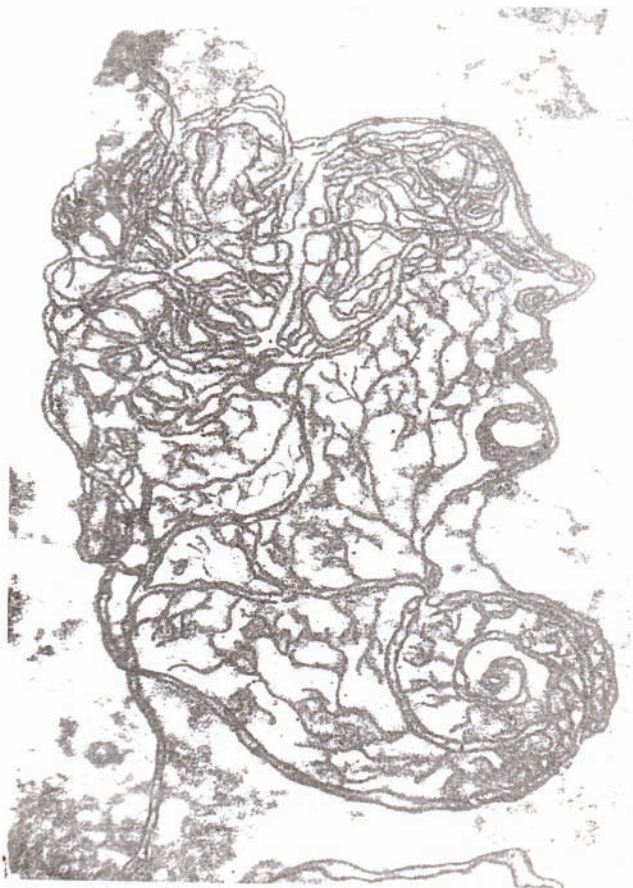
Sötét hullámzó felhők peremére
hófehér fodrokat pingál az őszi szél,
fázósan imbolyognak a csillagok,
a vén hold is reszket, fél.

Vöröslő tűzmadarat csalogat az alkonyat,
s a távoli köd alján elúszik csendesen,
a szürkület homályán át látom arcodat,
szemedben izzó vágy ül, mosolyogsz kedvesen.

Csillagok lába elé némán bekúszik a csend,
az éj homlokára lehel édes álmokat,
a messzi távolban szerelmünk lángja leng,
hevült testünket magával sodorja az áradat.

Gyenge harmatcsepp csusszan végig arcomon,
amint vágyad nyomán életre kelnek álmaim,
kegyes a nagyvilág, lesz még alkalom,
s kezéd melegére újra nyílnak elhervadt virágaim.

Arany subáját magára kapta az este,
s ahogy szám édes ajkakat kereste,
csillagok fénye ránk gombolta a holnapot,
éj sötét leple alatt ölem magába fogadott.

Adorján László: Anyaság

BECK ZOLTÁN**FELADAT**

Tűnődöm csak napról napra
Mít is írjak karácsonyra

Életem most békésen fut
Versre azért ihlet még jut

Szívemben a sok-sok emlék
Melyből adok nem feketék

Ismeretlenül is hívnak
Őket továbbadni bírnak

Nekik kiket megszerettem
S adom hozzá az életem

Mert lehet hogy azok nyomán
Már nem gonoszságok rontják

Sors-utam mely így nem halvány
Dicsőség vár és nem halál!

TILINGERNÉ GERLEI ILONA**A SZÍNPADON**

Néma csendkoszorú öleli
a színpadot, s csillogó fények világítják.
A közönség tapssal üdvözli
a színészeket, kezdődik az előadás.

Nincs szebb annál, mikor
néma a nézőtér, s fönn a színpadon tisztán
cseng a szó, izgalommal teli a szív, mikor
a szerep élethűvé válik a játék pódiumán.

Estéről estére játszani oly nehéz,
de boldogságot is jelent,
a színész arcáról fáradt öröm ragyog
az előadás végén,
ha eléri a célt: a sikert.

Játszani, hogy nevéssen vagy sírjon
a közönség, oly csodálatos,
de élethűvé varázsolni e játékot,
a legnagyobb dolog.

Wischin Tibor Rudolf: Svéd váza

GYÖPÖS JÓZSEF**RABJA LETTEM**

Dolgozik a meghajtó, a lámpa villog,
Késő este, szemem már csak pislog,
Nem hagyhatom, hajt a gondolatom,
A gépbe betűzdelve írásban maradjon.
A költő sorai tömören hatnak a lélekre,
Fővonalam a prózáírás, hasonlítva szürke.
Elbeszéléseimben az esemény szórakoztat,
Közvetlenül nem hat, tartalmában tájékoztat.
Olvasom, nem lógok ki az amatőr sorból,
Többedmagammal van, ki későn indult.
Az írás ízét érezve a lelkem erre szomjul,
Rabja lettem, míg a harang miattam kondul.

Malmö, Svédország

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN**ALTATÓ**

Kicsi fiam, aludj el,
lesz holnapra aludttej,
aludttejhez kenyérke.

Itt a széken egy nadrág,
nem kicsi, és nem nagy rád,
drága volt, de megérte.

Az ágy alatt szép csizma,
neked hozta két csíz ma.
Szeresd a kis madarat!

Ki szívében legbelül
füvet és fát megbecsül,
boldogságot az arat.

KISSNÉ MATKÓ GABRIELLA**TENNI KELL!**

A próbák erőssé teszik,
 Ki felnőtt a bajhoz,
 de meggyengítik hátát,
 ki más előtt hajlott.
 Néma csend ül a süket fülek előtt,
 De tisztán csengenek a hangok
 Az értő szemek között.
 Látni és hallani,
 Mit más nem ért,
 A gondolatok szárnyán utazni,
 Hát ezért,
 Ezért s nem másért születtem,
 Hogy vigyem a hangot,
 Vigyem némán oda,
 Hol a halló van ott,
 Ott tegyem áldásra váró ölébe,
 Hogy a nyitott fülek s szemek zenéje
 El ne hallgasson,
 Énekeljen s daloljon!
 Ha hallod, dúdold énekét,
 Ha látod, nyisd fel magad szép szemét!
 Énekelj és láss,
 Én nem látok még,
 De felnyitom szemem, ha megengednéd.
 Írom ezt magamnak, s vágyom a tudást,
 Talán eljön holnap, s ha álomba
 szenderül e néma palást,
 Mely fátyolként borul elmémre,
 Talán láthatom e szépséges életet,
 Mely üdvös, kedves, s mindent megnyerek.

Néma szavak, csöndesek, ki
 nem mondhatók,
 Vágyini valamire, vágyini a
 szépet, a jót,
 Nem elég!
 De tenni, tenni, tenni kell,
 mit sorsként magunkra vettünk,
 Mert próbák sora által
 valóban nemesedünk,
 s nemessé válni vágyik mindenkinek
 lelke,
 még azé is, ki az üdvöt
 csak kívülről lelte.
 Tenni, tenni, tenni kell,
 Mít mások sorsa ránk mér,
 hogy együtt tegyünk valamit
 magunkért s egymásért.

KREISCHER KORNÉLIA**HÓVIHAR**

Kint dühödten tobzódik a tél.
 Hópihe ölelkezik hópihével,
 forgatja, pörgeti a szél
 fenyő csúcsáról, föld színéről.
 Hajlong hó-bundásan az ág.
 Kis cinke míg etetőhöz ér,
 szél karján táncol porhó-függönyön át.
 Kergülten kavargó az egész világ!

Én töltődve a látottaktól,
 gondolatban áttáncolok az éteren,
 hófújta mezőn, sok kilométeren.
 Fantázia-szél szárnyán látogatom
 távoli barátaimat, várnak, tudom!
 Indulásom örömteli volt.
 Érkezésem nagyon szomorú.
 Búcsú ez, utolsó találkozás.
 Elmúlás homálya ölel körül.
 Barátot veszteni készülünk megint.
 Mennek a társak csendben, egymás után.
 Köröttem didergetőn, egyre nő az űr.

BELEFÁRADTAM

Belefáradtam, hogy mindig én legyek a rossz,
 Hogy a jók között is én legyek a gonosz.
 Hogy az élet mindig a helytelen oldalra soroz,
 Hogy nekem mindenki csak fájdalmat okoz.

Belefáradtam, hogy utálnak az emberek,
 Hogy rám megvetéssel néznek a szemek.
 Hogy senki nem lehet enyém, kit szeretek,
 Hogy sosem talállok, mindig csak keresek.

Belefáradtam, hogy nem segít senki,
 Hogy nem tudok az elvárásoknak megfelelni.
 Hogy nem tudok gyönyörűvé lenni,
 Hogy nem tudom a rosszakat elfeledni.

Belefáradtam, hogy elhagy mindenki,
 Hogy nem tudok gondok nélkül pihenni.
 Hogy szeretettel senki nem akar illetni,
 Hogy nem tudok másként viselkedni.

Belefáradtam, hogy nem vagyok elég jó,
 Hogy mindig én vagyok az elrontó.
 Hogy az élet mindig szememre ró,
 Hogy nem voltam eléggé akaró.

Belefáradtam, hogy túlságon szerettem,
 Hogy senkinek soha nem kellettem.
 Hogy a tökély nem lehettem,
 Ezért én most a küzdelmet letettem.

KERESÉS

ZÖLD...

Egyik délután a Feneketlen-tó partján üldögéltem egy padon, elgondolkozva figyelve a tavat és a benne úszkáló kacsákat.

Váratlanul egy férfi ült le mellém, a pad másik végére. Szemem sarkából jól láttam, őrajta bizony meghagyta nyomát az idő. Feje búbja kopasz volt, maradék haja őszes. Homlokába a gondok szabtak mély barázdát. Sötét szemeivel fáradtan tekintett maga elé. Ősz bajsza időnként meg-megrándult, mintha mondani akarna valamit. De még mielőtt alaposan szemügyre vehettem volna feketé, sok zsebes kabátját és szürke színű szövethadrágját – a cipőjéről nem is beszélve –, a férfi váratlanul felém fordult:

– Mindannyian keresünk valamit az életben – kezdte lassú, mély hangon, amitől azonnal szimpatikussá vált számomra. – Van, aki a boldogságot keresi. Van, aki csak fut a pénz után. Van, aki a szabadságot keresi. És van, aki az otthonát keresi. Maga mit keres, kisasszony?

Meglepődtem ezen az udvarias megszólításon. Bár, ami igaz, az igaz; maga a kérdés is meglepett. Nem tudtam válaszolni, így hát visszakérdeztem:

– És maga? Maga mit keres?

A férfi szomorúan elmosolyodott, és tekintete a távolba révedt. Rögtön elszégyelltem magam. Nyilvánvaló volt, hogy a kérdés fájdalmat okozott neki. De még mielőtt szabadkozhattam volna, ő újra megszólalt:

– Én a szerelmet keresem. Azt kerestem egész életemben. De mire rájöttem, hogy már réges-régen rátaláltam, addigra elvesztettem. Most már nem tudom, hol keresem. De azt hiszem, legjobb, ha beletörődök abba, hogy elvesztettem.

Egy szót sem tudtam szólani. A férfi sóhajtott, felállt a padról, udvariasan elköszönt és távozott.

Aznap este elalvás előtt a beszélgetésem gondolkodtam, és azon, hogy én mit keresek az életben. Úgy éreztem, egy kicsit mindegyiket keresem azok közül, amiket a férfi felsorolt. Hosszas álmatlan forgolódás után végül rátaláltam a válaszra. Egy arc juttatta eszembe, mely a tudatalattimból bukkant fel. És végül már tudtam, mi az – jobban mondva, ki az –, akit keresek az életben.

Egyetlen személyt keresek, egyetlen egyet. Csak őt kell megtalálnom, az én Pán Péteremet, hogy meglegyen számomra minden: szerelem, szabadság, boldogság. A pénz nem számítana többé, és az otthon – az otthonom ott van, ahol ő.

Naphosszat üldögéltem újból azon a padon, a kacsákat figyelve, és reménykedtem, hogy egyszer csak újból leül mellém a férfi, és elmondhatom neki, hogy megtaláltam, mit keresek az életben.

De hiába vártam őt, hiába ültem napokon át ott a padon. Nem jött, és én soha nem mondhattam el neki, hogy már tudom a választ a kérdésére.

Valami a szívem mélyén azt súgta: végül megtalálta a szerelmet. Újból megtalálta azt, mit egykor már elveszített. De most már felismeri és tudja, sosem szabad elengednie. Nem is fogja elveszíteni többé. És ez így van jól. Egy nap talán majd én is rátalálok arra, akit keresek. És ha egyszer megtalálom – sosem engedem el.

Horváth Lilla
Vörösmarty Mihály Gimnázium
Érd

a zöld az jó..

szeretem a zöldet..

szeretem shrek zöld s...t

szeretem a zöld sávot a zászlónkban

szeretem a zöld pardont

szeretem a zöldfülű lányokat

szeretem a zöld almát

szeretem a zöld manót a pókemberből

szeretem a zöld pulcsim

szeretem a zöldet szívni

szeretem a zöldet nézni

szeretem a green day

szeretem yodát

szeretem az ufókat

szeretem a zöldet szívni

szeretem a zöldet látni

szeretek mindent ami zöld

ami tényleg zöld..

de hát sherk s...e ügyis sz...s

meg a zászlónk zöldje a szmogtól koszos

a zöld pardon meg bezárt

a zöldfülű lányoknak meg nem csak a fülük zöld...

a zöld alma meg a novemberi 20 fokban úgyse terem

a zöld manó meg... hát a manó az törp és a törp az hu-

pikék

szerettem a zöld pulcsim amíg ki nem fakult a sok

vegyszertől

a greenday meg már inkább greyday

yoda meg már hologramosan kéék a zöld helyett

szeretném látni az ufókat... bár ki jönne egy halott

földre

a zöldet már szívni se jó mert az egész bio

szerettem a zöldet látni..

amíg még volt olyan

Hlinyánszky Domonkos
BattaSlamPoetry

MÁTRA

De gyönyörű a Mátra,

Szebb, mint a Magas Tátra.

A sok szép erdő,

Ahol viszonylag sokat esik az eső.

A tél is hideg és jó havas,

Nagy szánkózásokra igen alkalmas.

De a nyár,

Mikor gyönyörű a táj,

Szép és hangos.

Az erdő madárcsiripeléstől zajos.

Ilyenkor mindenki szíve ki van tárva,

S rájön az ember, hogy e magaslatnak sehol sincsen

párja.

Fodor Enikő 7.o.
Arany János Általános Iskola és Gimnázium
Százhalombatta

Téma: Kovács Margit, ill. művei**Barabás Irén:**

Mesék világa
gyermekkorunkba visz el.
Gazdag életmű.

Terrakottából
korongolt mesevilág
lakja lelketet.

Gazdag díszítés
naiv formavilággal.
Ő Kovács Margit.

Fazekas Major Gizella:

Az ellentétek
jó és rossz, vonzzák egymást.
Mikor melyik győz.
(Jó és rossz tündér)

A tündérek közt
is a szeretet adja
a nagyobb hangsúlyt.
(Jó és rossz tündér)

Csillogó szemmel
anya emlőjén legel
kicsi babája.
(Szoptató)

Habos László:

Égnek hírnöke
jött köszönteni szüzet
remény hajnalán.

Korsóval vállán
szemérmes leány lépked,
s legényszív dobban.

Anyai ölben
szendereg Teremtőnek
szent ajándéka.

Kreischer-Ruszin Kornélia:

Júdás csókja:
Szent érzés jelét
áruló megcsúfolja.
Júdás csókja ez.

Anyám:
Megpihenni tért
arcán békés mosollyal.
Immár gondtalan.

Báméskodó kislány:
Ó milyen csodás,
óriás ez a világ!
Én is nagy leszek.

Pergler Antal:

Tragédia, komédia:
Sírva vigadnak
cserép színház hősei.
Tragikomikus.

Korsós lány:
Bár annak látszik,
nem tökéletes munka,
Üres a korsó.

Párház:
Kezükben sorsunk
létünk finom fonala.
Törékeny lények.

Petrik István:

Porból lett ember.
Kézzel és szívvel teremt
porcelánmosolyt.

Az idő megállt.
A mozdulatlanságban
mégis szív dobog...

Mind porból lettünk.
Aztán beszélő agyag.
Majd porrá leszünk ...

Szabó Aida (Jampa drolma):

Fekete szárnyú,
vésett ajkú asszonyok
együtt zokognak.
(Sírató asszonyok)

Ajkon menny, pokol,
görög kötelét tépte:
három sziklaszirt.
(Szirének)

Nefelejcszemek
sóvárgó tekintete –
égre tapadó.
(Esőleső)

Temesi Éva:

Földön az élet,
világunk lenyűgöző,
mindig csak nyűg-nyűg.

Aztán elértél.
Tudom, hogy van túlvilág,
hiszem azóta!

Már fáradt vagyok,
de hol van még az este?
Dolgozzunk tovább!

SZABÓ I. VALÉRIA

ELENGEDÉS

A villamos komótosan haladt kifelé a városból. A zöld övezet barnásszürke színei bágyadtan szívták magukba a napfényt, amely incselkedve csalogatta a rügyeket, de az ágak még csupaszon bóbiskoltak, nem engedtek a kísértésnek. Dóra próbálta elringatni feszültségét az ütemes zakatolásában, de nem sikerült. Így befelé fordulva eleresztette a tájat és környezetét.

Nyugtalanosága, amely tegnap délután óta egyre fokozódott, mostanra annyira elárasztotta, hogy nem tudott ellenállni, csak megadóan engedni neki. Amikor reggel megemlítette, hogy munka után bemegy Tatához, a család élénken tiltakozott.

– Minek mennél be hozzá? Holnap már hazahozzák úgyis – mondta értetlenül Mama.

Tudta, hogy látszólag nincs alapja, de azt is, hogy mégis be fog menni, mert be kell mennie, nem tehet mást, nem tud szabadulni a sürgető érzéstől. Aznap az irodában türelmetlenül leste az idő múlását, telefonálás vagy gépelés közben rá-rápillantva a szemközti falon lévő óra csigalassúsággal mozgó mutatóira. Nem értette, mi történik vele, mi okozza múlni nem akaró szorongását, de belegondolni sem mert jobban, így próbálta elhessegetni magától a balsejtelmet, babonásan, hogyha magának sem vallja be, hogy milyen gondolat gyötri, nem hívja ki a sorsot maga ellen, és talán nem is következik be a baj, amittől tartott.

Azonban gondolatai továbbra is Tata körül forogtak. Idegeinek minden rezdülése azt sürgette, hogy minél előbb legyen ott nála, és láthassa, hogy minden rendben van vele, és hogy rossz előérzete csak képzelgés, és akkor olyan lesz majd, mint a lidércnyomásos álom, amiből verejtékezve, de megkönnyebbülve ébred az ember.

Gondolatban már mellette ült, megérintette a kezét és fejét, mint gyerekkorában, amikor dús, ősz haját fésülgette, és egyszer még piros masnit is font bele, amelyet ő elnéző mosollyal engedett. Vele lenni mielőbb, az ő nagy, magas, hajdan erős Tatájával, a módos gazda legidősebb fiával, aki apja korai halálával fiatalon családfővé érett, majd beleszeretett a szép, de szegény családból származó Ilonkába, akivel kiszakadva természetes, földhöz kötődő gyökereiből a fővárosba került a földek államosítása elől, hogy segédmunkásként, hosszú ideig albérletben élve, eszköztelenül, Toldi Miklós-féle hallgatag megadással túrja a városi csibészek incselkedéseit, akik szószátyárkodva rajta köszörülték nyelvüket, mert érezték, hogy fajsúlyosabb, nem közülük való, de az ő erőssége, védőbástyája, a föld biztonsága akkorra már régen kiolvadt a lába alól. Szép Ilonkája kedvéért, akit élete végéig szeretett...

Azóta sok év telt el, és ők ketten már régóta élvezték a főváros vonzáskörzetében lévő, nyaralóból átalakított kis kertés házuk által nyújtott függetlenséget, amelyben még neki, a kedves unokájuknak is jutott egy szoba, amikor leérettségizve hozzájuk költözött, és onnan járt be a fővárosba dolgozni. A kertjük tavasszal Mama büszkeségére és gyönyörűségére virágba borult, de volt néhány gyümölcsfajuk is, köztük a hatalmasra nőtt kajszi-

barackfa, nektáros édessége visszahozta szülőföldjük ízeit, aztán egy pár sor szőlő, aminek kipréselt levét Tata meleg nyári napokon a kerek kút vizében hűtött szórával hígítva iszogatta.

Aztán egy késő őszi este, amikor már csipősek voltak az éjszakák, sokáig hiába várták, hogy bejöjjön hátulról, a nyári konyhából lefeküdni.

– Miért nem jött még be? Hol van ilyen sokáig? – kérdezte aggódva Mamától.

– Kint van, biztosan ott borozgat a nyári konyhában.

– Lehet, hogy valami történt vele? Nem szokott ilyen sokáig fent maradni!

– Bánom is én! Minek borozgat annyit! – csattant fel türelmetlenül Mama.

– De Mama! Egy üveg kövidinkát szokott beosztani magának majdnem egy hétre. Egy-két pohárnál többet nem iszik meg egy este, azt is vízzel felöntve fröccsnek. Én kimegyek, megnézem, nincs-e valami baja.

Tatát a földön fekvé találta a sötétben, a nyári konyha előtt. Ijedten hajolt fölé.

– Tata, Tata! Mi baj van? Hall engem?

Nehezen, távolról jött a lassú válasz.

– Hallak, Dórikám. Csak kicsit megszédültem, elestem, aztán nem emlékszem semmire.

– Jöjjön, álljon fel, majd segíték.

Alányúlt, és feltámoogatva bekísérte őt a szobába.

Így kezdődött, aztán többször is előjött a szédülés, majd zsidbadtak a lábujjai, aztán lilák és érzéketlenek lettek, és ez a folyamat felhúzódott egészen a lábfejéig, az is kezdett elhalni, már alig érezte. Dóra sürgetésére, hogy tegyenek valamit, kivizsgáltatta magát a kórházban, de megmondta, hogy darabolni nem hagyja magát. A fiatal férfinak, aki mellette feküdt, először a lábujját, majd a lábfejét, később a lábát vágták le térdig, hogy mentsék az életét. Ő már 72 éves, nem akarja végigjárni ezt az utat. Ami jön, ami vár rá, azt elfogadja, de egyben szeretne eljutni odáig. Dóra megrettenve nyelte le az ellenkezését. Most hozzá igyekezett a kórházba, balsejtelmektől gyötörve. A legközelebbi megállónál türelmetlenül leugrott a villamosról, és még elérte a szemközti megállóból éppen induló buszt. Már nem figyelt másra, csak feszülten várta, hol kell leszállnia, ahonnan szinte futva tette meg a rövid utat a kórház bejáratáig, majd dobogó szívvel futott fel a lépcsőkön a kórterembe. Belépett az ajtón, köszönt, de anélkül, hogy körülnézett volna, szeme csak a bejáratnál szemben lévő ágyat fürkészte, ahol Tata feküdt mozdulatlanul, mintha csak aludna. Leült mellé, odahajolt hozzá, és halkán szólította:

– Tata, Tata! Én vagyok az, Dóra. Ébredjen fel!

De az álom mély volt, és az arc távoli, rezzenéstelen maradt, nem ért el hozzá a kérése. Tanácstalanul nézett körül a nyolcszemélyes kórteremben, egyetlen nő a csupa beteg, idős férfi között. Volt, aki betakarózva aludt, mások ébren feküdtek, és üveges tekintettel, mozdulatlanul néztek maguk elé. Két ágygal odébb az egyik beteg, aki vastag, kék csíkos pizsamájában újságot olvasott az ágy szélén ülve, hozzá fordult, és azt mondta:

– Tegnap délután idejött a csaphoz egy pohár vízért. Aztán elesett, elvesztette az eszméletét, és azóta nem tért magához.

– Értem. Köszönöm, hogy elmondta.

A férfi nem válaszolt, csak bólintott, majd ismét belete-metkezett az újságjába.

Nem, ezt nem tudja elfogadni, fel kell ébrednie! Hiszen csak alszik! Ha meghallja, hogy ő hívja, ő szólítja, biztosan visszajön hozzá, nem mehet el csak így, még el sem búcsúztak, még ideje sem volt elválni tőle! Nem!

– Tata, Tata, ébredjen fel! – szólongatta a kezét szorítva, a haját óvatosan megsimítva, miközben könnyek csorogtak végig az arcán.

Hosszú percek teltek el így, a sápadt arc rezzenéstelenül rejtette magába titkát. Nem árulta el, hogy a véráramlat útjába kerülő rög kiváltotta kaotikusan dúló harc kínozza-e zsongó gondolatokkal, feltoluló, kusza emlékképek össze-visszaságával a megzavart agyat, vagy már megnyugodva, beletörődve, békésen elrendezte őket, és még egyszer utoljára, mint hosszú filmet, pergeti végig élete eseményeit. De akkor, egyszer csak megmozdult, és váratlanul hang tört elő a fekvő, beteg férfi torkából, gurgulázva, mélyről jött, onnan, ahol már nincs artikuláció, olyan mélyről, ahonnan már nem is jöhetett volna, ha az agy utolsó csepp erejét összegyűjtve, és egy hangba sűrítve, egyszer még utoljára nem próbált volna megmutatni valamit hajdani erejéből, és felszínre hozni a gondolatot, a közlési szándékot, amit a többi szerv, a torok, a nyelv már nem segített megformálni.

A betegek felkapták a fejüket, dermedt csend ülte meg a termet. Dóra megrettenve, összeszorult mellkassal figyelte az arcot, még jóval azután is, hogy a hang már elült, és a vonások újra mozdulatlan merevségbe simulnak, mintha meg sem történt volna az egész, csak a képzeletében. Kezét még mindig a beteg kezén tartotta, de már nem kérte. Mint amikor az égő arc pirosan érzi még a pofon helyét, úgy égette, mardosta a szégyen, mert most értette csak meg, hogy amit tett, azt nem kellett volna megtennie. A feltörő majd elhaló hang olyan mélységet tárt elé, amibe beleszédült, ahogyan belenézett. Hogy tehette ezt? Hogyan gondolhatott csak magára, a maga fájdalmára, amelyet a mindenkinél jobban szeretett ember elvesztése okoz számára. Mert a szeretet, amely őket összekötötte, feltétel nélküli volt, tiszta és önzetlen, mentes minden árnykodástól, egymás befolyásolásának vágyától, megkérdőjelezhetetlen összetartozás jóban és rosszban, örökre. Hogyan lehetett hát ennyire önző, hogy megzavarja őt, a távozóban lévőt, aki már elindult az úton, amelyről nincs visszatérés, és ahonnan még egy utolsó üzenetet kellett küldenie felküzdve magát a mélyről a felszínre, abba a világba, amellyel már leszámolt, és amelyet békésen elhagyni készült. Megbolygatta, megzavarta a távozását kesergésével, siránkozásával. Hát most itt marad, fogja a kezét, addig, amíg mindketten meg nem nyugszanak. Erős lesz, hogy el tudja engedni őt, hogy békésen, megnyugodva távozzon, és érkezzen abba a másik világba, ahová készül.

Sokáig maradt még mellette, mozdulatlanul, a kezét fogva. A kórteremben csend volt, a szürkület észrevétlenül lopózott be, és lassan összemosta a tárgyak körvonalait. Ekkor felállt, még egyszer nagyon finoman és puhán hozzáért Tatája hajához, megpusztilta a homlokát, és lassan kiment a kórteremből.

Elindult hazafelé, de még nem tudta, kivel ossza meg fájdalmát. A számára elválaszthatatlanul összetartozó

emberpár Tata és szeretett Ilonkája, Mama, már régóta nem tartoztak össze. Az együtt leélt évek megkoptatták a szeretetet, és megkeményítették Ilonka szívét, aki már nem tudott őszintén visszaemlékezni az egykor magas, sűrű fekete hajú, szép kedvesére, aki otthagya érte a földet, és a szegénységet választotta, amiből együtt küzdötték fel magukat a hosszú, együtt megtett úton. Anyjához indult hát, aki a két gyereke közül egyszerűségében leginkább hasonlított Tatához, és aki maga is legjobban apját érezte magához közel állónak. Másban aztán már egyáltalán nem hasonlítottak. Anyja ösztönei szerint élő asszony volt, nagy szívvel, nagy érzelmekkel, nagy drámákkal maga körül, teljesíthetetlen, mohó igénnyel a szeretetre. Ő pedig ösztönösen és önvédelemből távol tartotta magát tőle, mert anyja érzelmeinek hullámszáma megijesztette, olyan volt az, mint az örvény, amely a hozzá közel állókat magával sodorta, és lehúzta a mélybe, ahonnan anyja általában győztesen és új harcra készen került ki, miközben voltak, akik elmerültek, és lent maradtak.

Most mégis őt választotta, egyenesen hozzá tartott a kórházból, de ahogy nehezen és darabosan elindult a beszélgetés közöttük, egyre jobban érezte, hogy nem tud belekezdeni abba, amit el szeretett volna mondani. Minél inkább beszélgettek a hétköznapi élet egyszerű, semmitmondó apróságairól, annál inkább úgy tűnt számára, hogy sohasem lesz képes kimondani magától a súlyos szavakat. Akkor anyja váratlanul félbeszakítva a lassan csordogáló beszélgetés fonálát, hosszasan ránézett, és azt kérdezte:

– Valami baj van, kislányom? Mondd meg, mi az?

– Semmi – nyögte ki Dóra nehezen.

– Tudom, hogy baj van, kislányom, látom rajtad. Tatával történt valami? – kérdezte, és felállva a lánya felé indult.

– Igen – mondta az nagyot nyelve, aztán anyjához lépve átkarolta őt, és annyit mondott:

– Haldoklik.

Ahogy kimondta, megkönnyebbült, és anyja sem tudott többet kérdezni. Szabad folyást engedtek érzelmeiknek és könnyeiknek, miközben egymást átölelve, mozdulatlanul álltak a konyha közepén. Összekapcsolta őket a férfi, az apa és nagyapa, akit mindketten a legjobban szerettek, és akitől most együtt búcsúztak.

Adorján László: Kompozíció

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

KAMASZ-SZOBÁ ÁLMA

Lencsevégen kép,
életnek emlékei:
a pillanatok.

Birodalma ajtaja már a bejáratnál „állj”-t kiált a „BELÉPNI TILOS” piros kitett táblájával. De ha e tiltást mégis megszeged, és belépsz, készülj fel jól, mert egy modern absztrakt kompozíció az eléd táruló látványhoz képest, bizony, kismiska.

A földön vakondtúrásként halmozódva, egymásra ömlesztve, halomban állnak körömlakkok, szemfestékek, egyenesítő, bodrosító szerkentyűk és herkentyűk tömkelegei... minden, ami egy kamaszlány szobájába való, és még tán az is, ami nem való. Apró-cseprő dolgok, táskák, társasjátékok, szakadt macik és plüssállatok... özöne. A szoba „egyhangúságát” oldva könyvek, füzetek, CD-k és DVD-k hegyekben – „nem is tudom, hol járok, tán a Mát-rában, a Mecsekben”. Legalább tucatszámú pohár, bögre, tányér eltévedt bolygóutasként megfáradva pihen a szobájában szanaszéjjel. Az edényekben otthagytott maradékok összeszáradt csontvázai virítanak. „A kutyafáját, már megint eltévedtek és elvették a konyhát!” Az asztalon, széken, földön ruhakupacok. A tiszta és a szennyes együtt álmodozik kart karban öltve, színes összevisszaságban. Zoknik; persze páratlanul, ágy alatt egy-egy, ilyenkor kételkedem, hogy lányom két lábbal jár-e földön vagy eggyel, hárommal, netán öttel, sőt többel. – Talán nem vettem észre, hogy egy más bolygóról jött csudalény. – Röpködve lopódzom időnként ki-be, be-ki, mosógépem mindig éhes tátott szájába szennyesét óvatosan csenem, s közben kerülöm a „botrányt”. Féltve kezem, lábam épségét gyorsan iparkodok is kifelé.

Visszatekintve nagy nehezen kiszúrom, talán a plafonon lenne még hely, de még késik ez a fránya tudomány, és nem találták fel a „Kamasz-szobában Közlekedőt”.

Rendvarázslásból már rég kinőttem, jobb a béke! Ki-ki éljen szobájában saját élete rendjében, és keresse-találja meg a maga holmiját, dolgát. Ő és a rend pillanatnyilag más-más világ. Nem ér rá ilyesmire – hogy is gondolom én azt –, hiszen csepp ideje sincsen: hemzsegnék a barátok, és emellett még iskolába is eljár. Bölcs, ki hallgat s vár, hisz kinötte a másik kettő is, most már ők küzdenek gyermekeikkel a rendért.

Mikor tanul, számomra ez bizony egy nagy talány. De hát a szülő már csak egy ilyen állatfajta, mindig e dolgokon rágódik! Egymás hegyén-hátán tele van a szoba fiúkkal – nem is tudom, hogyan férnek be mindannyian –, sztereóban üvölt a ritmus, löki a kemény damdamját, szemük a számítógép képernyőjére meredten feszül, ujjuk popkornos tálban vaktában matatgat. Néha aránylag csend van, akkor tűnő, röpke magányát éli: a TV, a számítógép és az ágy Bermuda-háromszög bűvöletébe zártan.

Éled a kert is, a metszőöllő csattog, alakulnak a bokrok, zümmög a fűnyíró – itt vannak a fiúk, ég a kezük alatt a munka. Van is itt bőven tennivaló, hisz kettőnknek, leányoknak hatalmas nagy ez az édenkert. Megéhezik

munkában a gyomor, elfogyott már az ebédmaradék, de szívesen sütök lángost, palacsintát, vagy főzök mást is, ami a fogukra való – munkájukkal bőven megszolgálták.

Gyűlnek a lányok, fiúk. Ki ezt, ki azt hoz, összejön az enni-innivaló, készül a piknik. Izzó, zajos zenebona ütemére pattogó tűz nyaldossa a fahasábokat. – Szerencsére a szomszédok még emlékeznek arra, hogy egyszer ők is voltak fiatalok. Rotyog a bográcspan a virslivel, füstölt oldalassal gazdagított paprikás krumpli, illata csábítva hívogatja a kutyákat és a macskákat is. Itt a kamasz-buli! Csillagos éjszakában száll a pernye az egekbe, sül a szalonna, hagyma, krumpli, és pirul mellé a kenyér.

Hajnalodik, álmosan hunyorognak a csillagok, a láng pislákolva kialszik, elsundikál a tűz, de ők csak mulatnak, nevetnek, hangoskodnak. Már a Nap is fent vigyorg az égen, mire az ifjúság felszedelőzködik, és elindul hazafelé.

De nem csak buliban van együtt a kis csipet-csapat, mert ha szökik a kutya, tákolják a kerítést. Közben öblösen jókat rötyögnek, még a kertnek is danolni támad tőlük kedve.

Kamasz-szoba lassan zárul! Kinőttünk a kamaszkorból. Betoppant életébe a mindent elsöprő nagy szerelem, és hagy itt csapat-papot, szülőt, barátokat... , az eddigi kis életét. Készülődik, szedelődzködik új életéhez, pakol, teszi holmiját rendben el.

Nehéz lesz – nem is tudja még – önállóan élni, felnőtt gondokkal együtt megférni! Úgy érzi, várja a kihívás, és rohan a viharzó élet dús hajába kapaszkodva messzire az óvó kéztől.

Szememet bánat és egyben ragyogás tarkítja, és emlékek foszlányain eltűnődve elmorzsolok pár kihullott könnycseppet. Fátyolos ereklyéim özönéből lassan ébredezem, állok lányom szobájának ajtajában, és nézem az itt hagyott rendet, mert most az van. Szívem összeszorul. Torkomat valami szorítja. Nehezen nyelek, és újra nedves a szemem. Könnyem megered.

Hát a harmadik is, a legkisebb is felkötötte szárnyasaruját, és szárnyát próbálgatva kirepült. A kamasz-szoba álmolván vágató csendes, zajos és színes tarkabarka álmok tovatűntek. Itt már bizony kettőnk közös életében is egy időszak befejeződött!

Összeszedem magam. Könnyeim lassan elapadnak. Szippantok egyet... Tisztában vagyok vele, ez a világ rendje, és sóhajtva bemegyek a saját szobámba. Aki elmegy, annak mindig könnyebb. Tudom, mindig előre kell nézni. A fej örökké hideg, sohasem azt érzi – sőt nem is érez (!) –, amit a szív, mert az sokszor majdnem megszakad, belehal. Azt is tudomásul veszem, hogy várja őt a saját élete, és engem is vár a saját életem. Ráérősen bekacsolom a gépem, a sarokban megjelenik hű barátom, a jelzőértékű Csupaszem Gémkapocs, és írok... Ilyenkor mindig száguld az idő.

Csak alig negyven kilométerre lakik majd innen. Jó az út, és ha nincs nagy forgalom, harminc perc alatt oda lehet érni kocsival. Mosolyogva mondta, majd meglátogatsz, és én főzök neked ebédet.

Hétvégén hazajön – azt mondta! Hány nap van még addig? Tárt karokkal várjuk őt is mindig haza, mint a két

nagyot és családját: a szülői ház, a négy lábúak és én, a kétlábú.

Kint a kertben üresen leng a hintaágy.....leng a hinta, üresen..... Lassan újra megcsikordul, nyikorogva leng..... – hirtelen azt hiszem, hogy... – de most csak a szél ül benne.

PERGER ANTAL

A FEHÉR HAJÓ

A Csöpögő fölötti kanyarban először csak egy távoli fehér folt jelent meg, nem sokkal később azonban megszólalt a hajókürt, jelezve az ercsieknek, hogy közeledik a Budapest és Mohács között közlekedő hajó. A kis fehér foltból percek múlva lapátkerekű gőzhajó lett, amely mint elegáns hattyú ereszkedett alá a Dunán. A kikötőhöz közeledve a hajó lassított, majd hátramenetre váltott, és a kikötőponthoz simult. A „stéges” a hajóhoz gurította a kis fahidat, amelynek segítségével az utasok ki- és beszállhattak, majd a matrózok eloldották a rögzítő köteleket. A hajó lassan folyásirányba állt, a lapátkerek egyre gyorsabban forogva lendítették előre a hajótestet, majd percek múlva a „fehér hajó” eltűnt a Szigetújfalu utáni folyókanyarban.

Az 1960-as években gyakran láttam Ercsiben ezt a jelet. Talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy évtizedek múltán is vonzódok a Dunához és a dunai hajózáshoz. A vonzalom másik oka genetikai eredetű lehet, mivel anyai ágon dunai hajós családból származom. Nagyapám uszálykormányos volt, s a rokonságban és az ismerősi körben jó néhányan életüket a dunai hajózásnak szentelték. A „dunai” hangsúlyozása nem véletlen. Hajóznak a Balatonon, a Tiszán és a tengereken is, s bár a hajós mesterség fogásai mindenütt hasonlóak, mégis mindegyik más, amit csak azok éreznek igazán, akik évtizedeket töltenek el egy-egy vízen. Hogy milyen a dunai hajózás? 1967-ig működött a Budapest-Mohács hajójárat, s mivel nagyanyám Mohácson lakott, nyaranta az utazás leggyorsabb módja volt, ha Ercsiben hajóba szálltunk, s mintegy tízórányi utazást követően megérkeztünk a mohácsi kikötőbe. Hét-nyolc éves gyerekként számomra ez az utazás „netovább”-ja volt. A hajó fedélzetéről csodálatos kilátás nyílt a dunai tájra, egyik oldalon a Dunántúl, másik oldalon pedig az Alföld színeivel, ízeivel és illataival. A Duna összekötötte, ugyanakkor el is választotta a két tájegységet. A Duna a kettő között önálló életet élt. Más volt a folyó nyári hívogatóan hűs vize s megint más volt téli jeges zordsága, ami gyakran összefüggő jégpáncélba burkolta. Tavasszal fűzfá-, ibolya- és akácillatot hozott a szél, ősszel pedig ködös hajnalok mutatták, hogy a nagy folyó pihenni készül. Mindezt egész évben átjárta a Duna „illata”, az a semmi máshoz nem hasonlítható víz-illat, ami minden bizonnyal a folyóba torkolló vizeknek, az általuk görgetett köveknek, a bennük élő halaknak s talán a Duna mentén élő embereknek, a történelemnek, s ki tudja, mi másnak köszönheti egyediségét és különlegességét. Hasonló, mégis mennyire más ez, mint a Bala-

ton, a Tisza vagy akár a tengervíz illata. Az érti meg ezt igazán, aki egy nyári dunai fürdözést követően megvárja, amíg a parton leszárítja bőréről a vizet, vagy térdig vízben állva, napkeltekor pecázik, miközben lábát a Duna vize és az apró kavics simogatja.

A hajón fölfedező utakat tettem. Erősen vonzott a gépház, ahol hatalmas hajtókarok és kerek mozogtak hajtva a nagy járművet. A gépész olajozókannával járkált a párás, forróolajzagú gépházban. Egyik alkalommal sikerült bejutnom a kormányállásba is, ahol igazi dunai halászlével kínáltak. Olyan csípős volt, hogy könnybe lábadt tőle a szemem, de kárpótolt, hogy a kormányállásból láthattam a naplementét. A hajón sört is mértek, s bár koromnál fogva én azt nem ihattam, a dunai hajóút a mai napig számomra a Duna párolgó vizének, a gépház olajzagának, a halászlé és a sör együttes illatának kavalkádját jelenti, s kitörölhetetlenül vésődött érzekeim legmélyére. Mohácstól Budapestig „hegymenetben”, azaz a Duna folyásirányával szemben haladt a hajó, ezért a menetidő is hosszabb volt. Ercsibe már késő este érkeztünk, s ma is előttem vannak a kikötők fényei, hallom a gőzgép dohogását, a lapátkerek csapódását és a víz enyhe suhogását.

Érdekes módon a gőzösöket föl váltó motoros hajók, a „Rákóczi”, a „Táncsics” vagy a „Hunyadi”, már nem ugyanazokat az érzéseket váltották ki, mint idősebb társaik, a „Kossuth”, a „Petőfi” és a „Deák”. A gőzösök szinte éltek, s a folyó természetes részét alkották, míg a motorosok „csak” közlekedési eszközök voltak. 1967-től sajnos már azok sem. Megszűnt a Budapest-Mohács közötti hajójárat, a gőzösök kiiregedtek, a motorosok pedig kirándulókat szállítottak a főváros és a Duna-kanyar között.

A dunai személyhajózás visszaesésével együtt csökkent az áruszállítás is. Miközben a magyar dunai hajók jelentős részét eladták vagy szétvágták, a folyón svájci, holland és más zászlók alatt közlekedő szállodahajók járnak. Utasaik panorámás kabinokból nézhetik a tájat, műholdas összeköttetésben lehetnek a világ bármely részével, de valamit nem tudnak. Nem tudják, hogy milyen a Duna-víz, a meleg kenőolaj, a halászlé és a sör összekeveredett illata, amit csak a folyóval közvetlen kapcsolatban lévők érezhetnek. Közülük néhányan a Duna-parton lélekben ma is várják a „fehér hajót”.

Wischin Tibor Rudolf: Pipacsok

VIDÁK RÉKA

MOST HOL VANNAK?

Zárt doboz. Teljes sötétség. De van itt valami. Mezítelen lábam nyirkos, hűvös köveken csúszkál. Összehúznám magamon a piszkos rongyot, de útközben valahol elhagytam. Sötét falra tapasztom a tenyerem, végighúzom rajta, míg előre haladok.

Nincs bennem félelem. Egy csepp sem.

Darabos a mozgásom. Néma csend ölelne körül, ha a zihálásom nem visszhangozna olyan könnyörtelenül az üregben. Van itt valami. Biztosan érzem. A tér szűkül, a térdemet fölsérti a mocskos kő. A testem vonaglik. A kín a csontjaimat töri. A bordáim recsegnek, mint a viharban töredező fa ágai. A Hideg rámarkol jeges ujjaival a karomra, és felhúzza a földről.

– Most hol vannak? – szűri ki tűhegyes fogai között a szavakat.

Nem felelek.

– Most hol vannak? – ismétli, és szorosabban markolja a karom.

Hörög, dühöng és marcangolni kezd. Még a vér is hideg.

– Most hol vannak? – üvölti. – Most hol vannak? Nincs neked senkid! Nincs veled senki. Nem hallanak! Nem éreznek! Nem létezel.

A Rém folytatja barbár táncát. Ugrál és tép. Elragad.

Egy nevet hoz magával egy arra tévelygő szellő. Az én nevemet. A Te hangodat. Kellemesen suttogva. A hang képet hoz, a kép érzéseket, az érzések meleget. Meleget! Meleget, egy illatot, egy arcot. Mosolyt, zöldes szemeket. Érintést! Miattad fakul a sötétség. Meleg szélvihar süvít át rajta, összeborzolva a hajam. A Hideg egyetlen rémült pillantással eltűnik. És újra... Hang. Kép. Illat. Érzés és meleg. Emlékek. Sok-sok emlék! Róluk! Képek, nevetések zaja, csókok csendje. Apa széles kezének melege. Anya mosolya. Karácsonyok illata. Egy domb, tetején egy házzal. Zöldes víz, égis éró jegenyéssel. Dohányszag! Még több illat. Hangjaik, ahogy a nevémen szólítanak. Borzas haj, patadobogás. Tánc az éjszakában. Sírós esték, büszke pillanatok. Az a sok gyönyörű arc! A nevetéseik! Nevetéseik. És újra a nevetéseik!

A falakból a Te hangod, a boldog zsvivaj, de még a repedések is egyetlen dallammá fonódnak. Nem érzem a hideget. A kő elporlad, és hirtelen elborít a Fény. Felkap a szellő, és ott van az összes gyönyörű arc. Boldogan ölelik egymást. Örömteli hangzavar tölti be a levegőt. Minden hófehér, nyugodt és fényes. Rákulcsolod ujjaid az enyémekekre, és csak állsz ott, Angyalomként. Rendíthetetlenül és világosan. Hozzám tartozol. Örökre. Nézd, boldogok, nevetnek és táncolnak! Örömkönnyek hullanak, énekszó csendül. Mind itt vagytok.

Mindenki itt van. Itt, a szívemben.

KOVÁCS F. ISTVÁN

A SIKER

Amikor tegnap este Petrik István bemutatkozó műsora után a kocsim felé ballagtam, ez járt a fejemben: mi is a SIKER?

Azóta eltelt egy nap, és még mindig foglalkoztat a kérdés, de azt hiszem, a lényegre már akkor rájöttem, amikor beültem az autóba. Kicsit meglepett, hogy a szűnyogirtó repülőgép rendesen beterítette a kocsi, és hiába indítottam be az ablaktörlőt, hogy a párának vélt trutyimót letörölje, a vegyszer csak szétkenődött a szélvédőn. Először majdnem mérges lettem, de a költői est hatása által keltett békesség nem hagyta legyőzni magát. Arra gondoltam, hogy a kocsimosás már amúgy is hetek óta esedékes, hát majd most lemosom, és ezzel is örömet szerzek magamnak – szeretem, ha a körülöttem (és a bennem) lévő dolgok tiszták, rendezettek.

Az öröm! – gondoltam, miközben hazafelé tartva megpróbáltam kilátni az üvegen. Igen, az ÖRÖM lehet a siker mértékegysége! Eszembe jutott, amikor István a „Mind egy” című haiku kiállításán arról beszélt, hogy a rendezvényről kijövet bizony jó néhányan törölgették a szemüket. Igen, a siker szerzette örömet ilyen percekben és jelekben méri az élet. Legyen bár az öröm jele az arcokon megcsillanó mosoly vagy könnyek – esetleg egyszerre mindkettő – fénye, a fontos az, hogy belülről jön, tisztán, mint az erdei forrás, melyet TE fakasztottál, kedves alkotó.

A tiszta siker nem ismeri a számokat, az örömmön kívül nincs mércéje. Amikor az atléta elsőként szakítja át a

célszalagot, vagy padlóra küldi ellenfelét, talán az első pillanatban nem gondol arra, hogy az igazi sikert azoknak a szemében és szívében kell keresnie, akik érte szorítottak. Azokban a mosolyokban és könnyekben van az ő erőfeszítéseinek jutalma. A rivaldafényben álló operaénekes nem látja a könnyeket, nem hallja a visszafojtott lélegzetek csendjét, a költő és az író nem ülhet minden olvasója mellett, miközben az ő művét olvasva elfelejt mindent. Bánatot, terheket, aggodalmakat, elfelejti érezni az örömet is, mert benne él!

Mint említettem, szeretem a tisztaságot. A sikerben is. Van, hogy a gyarló emberben felülkerekedik a becsvágy, a siker öncélú keresése, mert megfélemedezik az alázatról. Tanítómesterem, Fekete István valahogy így fogalmaz: „Mit ér a kincs, ha nincs kinek megmutatnunk?!” Mit ér a világcsúcs, ha senkit sem érdekel, miért énekelne a dalnok egy üres színházban, a legszebb vers, a legjobb könyv kihez szól vajon? Önmagunkhoz? – Teszem mindezt hozzá én, a méltatlan utódok egyike.

Életem során valamikor kezembe akadt egy úgynevezett „sikerkönyv”. Nem szeretem ezeket a szenzációhajhász „varázserejű mondatokat” tartalmazó irományokat, de ebben az egyben találtam néhány megszívlelendő gondolatot. A fiatal ügynök panaszoja mentorának, hogy évek óta nem képes a csúcsra jutni, mert egy – egyetlenegy – riválisa mindig megelőzi. Az idős ember mindössze egy kérdést tesz fel neki: Mondja, fiam, amikor majd eljönnek a végső óra utáni napok, mit szeretne a saját sírkövén olvasni? Vajon azt, hogy „Itt nyugszik a világ legjobb üzletembere”, vagy azt: „Aki itt pihen, számtalan embert tett boldoggá”.

Nem is olyan nehéz kérdés, ugye?

BEMUTATKOZIK

FAZEKAS MAJOR GIZELLA

1931-ben Bályokon születtem Bihar megyében, a Szilágy megyével határos Berettyó mentén, kisbirtokos, földműves családban, református magyar szülők gyermekeként. Én még látam édesapámat az ágy végére borulva imádkozni.

Hárman voltunk testvérek. Óvodába nem jártunk, de édesanyám nagyon sok verset, dalt megtanított nekünk, három kislányának. Hétköznap piros szalagot, vasárnap fehérét kötött a hajunkba, úgy vitt a templomba. Református magyar iskolába jártunk. Jó nevelésben részesültünk. Szüleinknek járt a „Református Jövő” képes családi néplap, nekünk pedig az „Én Újságom” képes gyermeklap. Kedves költőim: Benedek Elek, Pósa Lajos, Reményi Sándor verseire a mai napig is emlékszem. Az iskolában egy székely házaspár tanított bennünket, akik hazaszeretetre, nemzetszeretetre neveltek. Nagy fordulat történt 1940-ben, „a magyarok bejövele”. Akkor én kilencéves voltam, de az a négy év örök nyomot hagyott az életemben.

Férjhezmenetelem után Nagyvárad lett az otthonunk, ahol két gyermekünk született. Varrónőként dolgoztam, először otthon, hogy minél többet lehessenek gyermekeimmel, majd később varrodában. Párommal ötven évig éltünk boldog házasságban. Későn kezdtem el verseket írni. Édesapám halálának egyéves évfordulójára írtam meg első versemet, és azóta szívesen papírra vetem gondolataimat. Férjem elvesztése még jobban megindította érzéseimet.

Eddig három verseskötetemet jelent meg, mindegyik a Halom Kiadó gondozásában: Csihold a szikrá! 2012-ben, Lángot kapott a szikra 2013-ban és Őrizd a parazsat 2014-ben.

Az Érdi IRKA „Isten tenyerén” című zsebkönyvében istenes verseimet olvashatják.

Kedvelt műfajom a haiku is, amelyből egy megjelent a Napút irodalmi folyóiratban.

Nemcsak írom a verseket, de nagyon szívesen szavalom is őket. Több szavalóversenyen sikeresen szerepeltem. Legutóbb a százhalombattai nyugdíjasok számára rendezett „Ki mit tud?” vetélkedőn gyémánt oklevéllel díjazták versmondásomat.

Az „Érdi IRKA” alkotóival Daróci Márton kerestül kerültem kapcsolatba, amit ezúton is köszönök neki. Ha ritkán is, de amikor tehetem, részt veszek a klubdelutánokon, a könyvbemutatókon, és mindig nagyon jól érzem magam. Köszönöm, hogy befogadtak.

SZABÓ ILONA VALÉRIA

A könyvek egész életemben körülvettek, számomra az olvasás és az irodalom nemcsak időtöltés, hanem életforma, nélkülözhetetlen része. Gyerekként meséskönyveket olvastam, és naphosszat időztem az apámtól egyetlen örökségként rám maradt, nagy gardrób szekrényünk polcain megtöltő házi könyvtár átböngészésével, ahol a

Szilágyi Sándor-féle Magyar nemzet történetének veretes, dombornyomott bőrköteteitől kezdve az Olcsó könyvtár apró, sárga, puha fedelű könyvsorozatáig széles volt a választék, és amelyek közül sokra ráismertem későbbi felsőfokú tanulmányaim során a kötelező irodalmak listáján. Kedves szülőfalum, Kismarja, a magyar-román határ szélén található, innen kerültem a büszke hajdúváros, Hajdúböszörmény – akkor 350 éves – gimnáziumának ódon falai közé, ahol bentlakásos kollégistaként végeztem középiskolai tanulmányaimat. Magyar-angol szakra készültem, de attól tartottam, hogy amennyiben szakmámmá válik, elveszíthetem majd azt az örömet és élvezetet, amit az irodalom szeretete számomra jelent, ezért inkább az angol-orosz szakot választottam.

1981 óta tanítok angol nyelvet, 1991-től az ELHouse Nyelviskolában, amelyet férjemmel Érd és a régió első angol nyelv-iskolájaként alapítottunk, de a közoktatásban is szereztem szakmai tapasztalatot, ugyanis tanítottam orosz nyelvet a sóskúti általános iskolában, és angoltanárként több évig dolgoztam az érdi Vörösmarty Mihály Gimnáziumban.

Az idegen nyelvek nem csak szakmám, de kedves időtöltésem is egyben. Az évek során az orosz és angol nyelv mellett német felsőfokú nyelvtudásra is szert tettem, majd tanítani kezdtem ezt is. Később franciát tanultam kedvtelésből néhány évig, majd olaszról tettem le a középfokú nyelvvizsgát.

Miután évtizedeket töltöttem idegen nyelvekkel és idegen nyelvek között, sóvárogni kezdtem újra arra, hogy a sokáig háttérbe szorított magyar nyelv, a magyar szó íze újra nagyobb szerepet kapjon életemben. Elkezdtem hát a magyar irodalom nagyjainak újraolvasását, és engedtem a készítésnek, hogy élményeimet, gondolataimat magam is papírra vessem. Örülök, hogy rátaláltam az IRKA-ra, jó érzés és motiváló megosztani írásainkat a klub közösségében. A család, a családi kapcsolatok, a barátságok nagyon fontosak számomra. Bár nem adatott meg, hogy saját gyerekünk legyen, a párommal életünk során mindig körülvettek bennünket a gyerekek. Nemcsak tanítványainkra gondolok, akik generációit a szülőktől, a nagynéniktől a gyerekekig, az unokáig tanítjuk angolra, hanem négy keresztgyerekeinkre is, akiknek születésüktől fogva bekapcsolódtunk az életébe, és izlelgetjük a gyereknevelés apró szeleteit, amikor együtt tanulunk, készülünk vizsgákra, izgulunk az eredményekért, kirándulunk a hegyekbe, lovagolunk vagy éppen kutyát sétáltatunk.

Kedves időtöltésem még az éneklés. Több mint tíz éve vagyok tagja a Diósi Szent Gellért Vegyeskarnak, akikkel a fellépéseken kívül összekötnek a közösségben szerzett barátságok és a sok kellemes, együtt átélt élmény.

BEMUTATKOZIK

WISCHIN TIBOR RUDOLF

Polgári családba születtem 1943-ban Budapesten. Rajzkészségem volt, fiatalon két barátommal közösen jártunk egy festőművészhez tanulni.

Az élet műszaki pályára vitt. Ecsetet csak ritkán vettem a kezembe, a festészet iránti vonzalom bennem élt.

Nyugdíjas koromban kezdtem autodidakta módon képezni magamat.

Szerencsémre öt évig járhattam Eöry Emil festő szakkörébe, sokat tanultam tőle.

Azóta festek immár tíz éve.

Nagy hatással van rám az impresszionista festészet (Van Gogh, Matisse, Monet, Rippl-Rónai, Vasarely, Koszta stb.)

A POLY-ART Galériában én is megjelenek évente.

A nagytétényi katolikus közösségi házban szoktam egyéni kiállítást tartani.

Wischin Tibor Rudolf: Balatoni stég

ADORJÁN LÁSZLÓ

1975-1978 között DIENES ATTILA grafikus- és szobrászművész tanítványa lettem. 1978-ban grafikus diplomát szereztem. 1979-ben volt az első önálló kiállításom Marosvásárhelyen. 1980-ban a marosvásárhelyi Apolló Galériában mutatkoztam be. 1983-ban a bukaresti HÉT című művelődésügyi lap négy grafikámat közölte. 1984-ben az Ercsi Eötvös József-napokon önálló kiállításom volt. 2000 áprilisában részt vettem a Fejér megyei Ki mit tud képzőművészeti pályázaton, ahol kategóriadijat nyertem. 2000 júliusában a Fejér Megyei Elnökség javaslata alapján meghívást kaptam az Országos Népművészeti és Kézműves Alkotók IV. Országos Kiállítására Budapesten.

A millenniumi év tiszteletére rendezett Láng Művelődési Központban három grafikával szerepeltem az Országos Képzőművészeti és Kézműves Alkotók Országos Döntőjén. 2005-ben Százhalombattán csoportos és 2007 júniusában Érden a Magyar Földrajzi Múzeumban egyéni kiállításon szerepeltem. 2007 szeptemberében a XI. Ercsi Eötvös-napokon volt egyéni tárlatom, amely művészeti pályafutásom legsikeresebb kiállítása volt. 2008-ban a Tápiószelei Művelődési Központ meghívására részt vettem erdélyi témájú munkáimmal az Erdélyi Magyarok Klubja ünnepi rendezvényén.

2009-ben az érdi alkotókkal együtt felkérést kaptam az érdi Szepes Gyula Művelődési Központ által, a magyar kultúra napja tiszteletére rendezett Téli Tárlatra. 2010-ben Ercsi Művelődési Központ rajzpályázatán I. díjat nyertem. Ugyanebben az évben egyéni tárlatom volt Ercsi várossá válásának 10. évfordulója alkalmából. 2010-ben Ercsi Önkormányzat javaslatára alkotásommal részt vettem Budapesten a magyar kultúra napjára rendezett országos bemutatón.

2011-ben részt vettem a kelenföldi BMK által meghirdetett Vizuális Művészeti Hónap pályázatán, ahol kategóriadijat nyertem. 2011-ben Érd város új Galériájában meghívást kaptam, ahol a kistérség alkotóművészeivel közösen vettem részt. 2011 januárjában a Stefánia Galériában részt vettem a Honvédelmi Minisztérium által meghirdetett pályázaton.

KÉK-ek a Duna-parton

Nem a part volt kék, nem is a Duna, hanem ide hirdettünk festészetet a **Képzőművészek Érdi Közösségének**. Nem volt kegyes hozzánk az időjárás egész nyáron, állandóan tologattuk az időpontot: most is lóg az eső lába, de elindulunk.

A Téglagyárnál sincs sokkal hidegebb, de metsző szél fúj. Keresünk egy szélvédettebb zugot – a pakolás, a rendezkedés eltereli a figyelmet a vacogásról. István egyre az eget kémleli, biztat, hogy mindjárt kisüt a nap, már van is egy nagy kék folt – aztán folyton szürkesség kúszik elé. Edit bebugyolálta magát, legalább a takaró élénksárga színe felvidító. Előkerül frissen sült pogácsája, aztán az édes keksz, más ropogtatnivaló, az üdítő – piknikre készülnénk vagy mi a manó: három festő és három néző... És akkor kezdetét veszi a varázslat... három különböző színű és formájú alaplappal és technikával indítanak. Néhány gyakorlott kézmozdulattal felvázolják a fák, a bokrok, a folyó látványát – ez a vezérelv, minden gondolat, elrendezés ehhez igazodik. És percről percre, fokozatosan bontakozik ki a művészi egyéniség. **Bálint Imre** lelkeben mediterrán összhang él, ragyog a mályvaszínű háttér, egészen elképed a szemlélő, milyen a belső látása (vagy a vágya?)... **Tarnócziné Barabás Irénke** középen pillanatok alatt gyönyörűséget teremt: plasztikus, a fa mindjárt hajladozni kezd a szélben, a túlpárt zöldje, a Duna és az ég kékesszürkéje hívogató: gyere, lépjél be a képbe. **Wischin Tibor** hol lassabban, hol erőteljesebben rendezkedik, aztán felpattan, bejárja a terepet, majd ismét fészkelődik egy keveset, sístergő az ihlet érkezése... Aztán megjelennek a sárgászöld bokrok jelzesszerű vonalai, foltjai – kibontakozik az általa látott táj... Csak mikor később távolabbról pillantok a képre, dermedek meg (nem a hidegtől) – a Duna ónszínű tömbjét ma is látom magam előtt. Aztán a képen is fodrozódní kezdett a víz. Később **Ács Vali** is megjelenik: előrelátóbb volt, otthon készült képet fejezett be a helyszínen, inkább a nekünk csomagolt elemőzsiára fektetett hangsúlyt. Fényképezünk... azaz hitvány utánzatokat örökítünk meg az alkotó folyamatról.

Aztán felvetődik az ötlet: hívjuk meg egyszer az IRKÁ-sokat is. Ha ők is itt lennének, születnének-e valódi irodalmi értékek? Dadogna-e a lét a természet lenyűgöző ereje előtt? Egyszerű páros rímeken vagy nyelvi bravúrokra ihlető szójátékokon túl lenne-e valami más, valami

ugyanilyen hátborzongató, amit most látunk a tájképen?

Hiszem, hogy igen.

Petrik István

mesterien ötvözi a két művészeti ágat a **VERSFESTÉS** című alkotásában:

Fehér lapom
a festővásznak.
Szavam, mondatom
festőecset.
A rímek adják
a kép színeit.
A versből csendélet lehet...
vagy beszédes arckép,
netán egy tájkép
vagy önarcképemről
egy mosoly...
ha akt készül,
a meztelen igazság,
filozofikus és komoly.
Ezernyi szín,
fény és árnyék,
alakok, hősök a versenyen.
Múterem e varázs-világ.
A versképen ott a kézjegyem.

Fáztunk volna? Ugyan már!

Daróci Lajosné
klubvezető

KARÁCSONY

Dércsipkék a fákon, az elszáradt növényeken; a leghétköznapibb gyomnövény is megszépül a fagyos reggeleken. A Nap később kel, korábban tér nyugovóra. A hideg szél elválasztja a még ragaszkodó faleveleket az ágaktól. Este jó a meleg szobában elnyújtózni (ha éppen nem hajléktalanul didereg valaki az utcákon vagy az aluljáróban). Beköszönt a negyedik évszak-testvér, a tél. A kirakatokban a csokimikulások tömege, az üzletek bejáratánál díszes lámpafüzérek, üveggömbök, az utcákon forralt bor és sültgesztenye illata...

Az első hópelyhek látványa előrevetíti a karácsonyt, a szépséges ünnepet, a boldog izgalommal várt ajándék-bontogatást (hacsak nem keseríti meg a kényszerajándékozás, az erőnkön felüli költekezés...).

De mi is a karácsony? Az év fénypontja, a Szeretet Ünnepe, kinek, minek a szeretete? Gyertyafény, csillagszóró, fenyőillat, finom ételek?

A karácsony szavunk szláv közvetítéssel került a magyar nyelvbe: a latin inkarnáció (születés) szó szlávósított alakjaként, illetve a szláv korcsun = lépő, átlépő szóból, amely az új esztendőbe való átlépést jelentette.

A pogány népek is megünnepelték a hosszú hideg éjszakák eltűntét, a természet ébredését, megújulását. A számunkra életfeltételt biztosító Nap volt az ünnepek, a hódolat tárgya. A kereszténység kezdetén a húsvét, a feltámadás volt a legfőbb egyházi ünnep. Krisztus után 325-ben niceai zsinat döntött arról, hogy december 25. legyen az inkarnáció, a születés, vagyis Jézus születésének ünnepe; a Sol victus (legyőzhetetlen nap) pogány ünnepre helyezve. Korábban január 6-a volt (ma vízkereszt ünnepe); az ortodox keresztények ma is ekkor tartják a karácsonyt.

Nekünk elképzelhetetlen ez az ünnep karácsonyfa nélkül. Az Európa területén élő pogány népek örökzöld növényekből készített girlandokat, füzéreket tettek az ajtó-

és ablakkeretekre, hogy távol tartsák velük a gonosz szellemeket. A középkorban még pápai átok sújtotta, aki ezt a szokást követte.

Később az örökzöldek szimbolikus jelentést kaptak: örök, nem mulandó, tehát méltó karácsony ünnepéhez. Így lett angolszász területen kedvelt dísz a piros bogyós magyal, máshol a fenyő és az alma. A fa – jelen esetben a fenyő – az életfa, az édenkert fájának késői leképezése, az alma nemcsak az édenkerti alma jelképe, hanem mint megközelítőleg gömb forma, a tökéletesség, illetve földi vonatkozásban az egészség szimbóluma. A néphagyományban egy szép piros almát megmostak egy tál tiszta vízben, ezt a vizet megitták az állatokkal. Az almát pedig a karácsonyi asztalnál a családfő annyi cikkre vágta, ahányan ültek az asztalnál. A csillogó üveggömbök a hajdani szép piros almák kései utódai.

Magyarországon a karácsonyfa-állítás az 1800-as évek elején jött divatba. Arisztokrata családok állítottak nyugat-európai mintára feldíszített fenyőfát. A gyertya a Szentháromság egységét jelenti: láng, kanóc, viasz; egyúttal a logosz, az Ige, a Világ Fénye. (Lásd János evangéliuma: „az Ige testté lett”.) A karácsony tehát a legfőbb szeretet, Isten szeretetének kifejezése; Jézus földi alakjában Ő közelített szeretetével az ellene lázadó ember felé. A magyar nyelvben az ünnep szavunk eredetileg „idnap” volt, vagyis „üdvnap”. Rajtunk múlik, hogy milyen lesz az ünnepünk. Szeretetre mindenkinek szüksége van. Böven meríthetünk a „legfőbb Szeretetből”, adhatunk belőle másoknak is. Akkor karácsony után a hétköznapiakat is másként éljük meg:

„Rossz a világ? Légy jó tehát magad.

Üres a lét? Adj tartalmat neki!

Az ember szolgálja mind? Légy te szabad!

Hívd sorsodat bátor versenyre ki!”

(Komjáthy Jenő)

Majorné Bániczki Julianna

Wischin Tibor Rudolf: Nagymama darálója

Adorján László: Őrlődés

Kovács Sándorné bogácsi mesegyűjtése

A BOLONDOS LEGÉNY

A nagyapám nagyapjától hallottam ezt a mesét, amit most elmesélek nektek.

Volt egyszer egy szegény ember, aki holta után három fiára egy szamarat hagyott. A fiúk úgy egyeztek meg, hogy mind a hárman építenek egy-egy fészert, s amelyikbe a szamar belefut, azé legyen.

No, építenek is: a két nagyobb olyan cifrát, hogy még a pap is ellakhatott volna benne, a harmadik – az egy kicsit bolondos volt – hitvány fűzfavesszőből font egyet. Eleresztek a szamarat, és hát nem egyenesen a vesszőfészertbe futott? A két legény erősen mérgeződött, de ők akarták így, oda kellett adni a szamarat a bolondnak. A fiú egyszeribe kötelet köt a szamar nyakára, s annál fogva vezeti a vásárra. Amint megy az országúton, erős szél kerekedik, s egy nagy horgas fűzfa mellette elkezd nyikorogni, mint a csíki szekér.

– Hm – gondolja magában a bolondos legény –, ez bizonyosan meg akarja venni a szamarat. – Odakiált hát a fűzfának:

– Mit adsz érte, hé?

De a fűzfa csak nyikorgott, nyikorgott.

– Hát nincs most pénzed? Nem baj, majd eljövök a jövő héten.

Azzal megköti a szamarat a fűzfához, ő meg elindul hazafelé.

Kérdik otthon a bátyjai:

– No, te bolond, eladtad-e a szamarat?

– Meghiszem azt – felelte Pesta, mert el is felejtettem mondani, ez volt a neve a bolondos legénynek.

– Kinek adtad el, te bolond? Mert tudom, istenesen megcsaltak – kötekedik vele a legnagyobb testvér.

– De hiszen jó helyen van az, hékám! Eladtam egy horgas fűzfának negyven pengőért.

– Hát a pénz hol van?

– Megadja majd a jövő héten, ha arra járok.

Kacagni kezd a két legény:

– No, te, világ bolondja! Azt ugyan jól eladtad, majd megkapod az árát kiskedden, borjúnyúzó nagypénteken. A bolondos legény nem is hederített bátyjaira. Elment egy hét múlva a fűzfához, kéri tőle a pénzt, de az még csak azt sem mondta, hogy bú!

– Úgy-e! – mondja a legény. – Hát ez a becsület?

Kapja a fejszét, üt egy istenest a fűzfára, s az gyökerestül kidől a földből. Nézi a helyét, hát egy éktelen nagy üst pénz van alatta!

Azt mondja a fűzfának a legény:

– No, hallod-e, ebből már elviszem a tartozásodat, a többi meg elviszem kamatnak!

Úgy, amint volt, kiemelte az üstöt, ráhúzta a fejsze nyelére, fellódította a hátára, s hazáig meg sem állott. Amikor megérkezik, meglátja a két másik legény a tenger sok pénzt, összesúgnak-búgnak, hogy az a pénz pedig jobb volna nekik, mint annak a bolondnak.

Hanem Pestának jó füle volt, s meghallotta, hogy miben settenkednek a bátyjai. Elszökött hazulról még éjjel, s reggel egyenesen a királyhoz ment panaszsra.

Ennek a királynak olyan lánya volt, hogy soha ember fia meg nem tudta kacagtatni. De amikor a bolondos legény elmondotta a panaszát, olyan hegyesen elkacagta magát, hogy az egész ház zengett belé.

Azt mondja erre a király:

– No, te legény! Én megfogadtam, hogy aki a lányomat meg tudja kacagtatni, annak adom, és én állom a szavam. Neked adom a lányomat s fele királyságot, a testvéreidet pedig elkergetem az országból.

– Fölséges királyom! Ne kergesd el szegényeket, majd jók lesznek béreseknek.

– Jól van, légyen úgy, ahogy akarod – mondta a király. Csaptak aztán olyan vendégséget, de olyant, hogy hét nap és hét éjjel még a ló is bort ivott.

Azután az ifjú pár ráült egy tojásbéjra, letutajozott a Kálynán, s ha kiszállnak, legyenek a ti vendégeitek!

Adorján László: Feszület

Wischin Tibor Rudolf: Nagytétényi templom

Most adok neked
egy gondolat-palántát.
Széppé neveled?

Ezer év múlva
Ha kutatsz majd utánam –
Lelkedben keress.

PETRIK ISTVÁN költői estje

Azoknak, akik már egy ideje járnak a mi rendezvényeinkre, nem ismeretlen a név: ha nincs is itt személyesen (egy Orosháza melletti falucskában lakik), műveit gyakran olvashatjuk a különböző kiadványokban, az újságban.

Júniusban az IRKA 3. születésnapján neki íteltük legrangosabb irodalmi díjunkt. Méltán.

Ez a találkozó erről győzött meg mindenkit.

Ki is ez a szerényen kedves, mély érzésű, megnyerő egyéniség valójában?

A **Somfai Istvánnal** (a Poly-Art Alapítvány vezetője) folytatott beszélgetés során bontakozik ki fokozatosan személyisége. Azonnal felfedeztek közös életrajzi elemeket: mindketten ugyanabban az egri kórházban születtek (némi év eltolódásával), Egercsehiben Petrik István bányászóseit gyógyíthatta dr. Somfai István körzeti orvos. Mindkét István tanár lett...

Természetesen több a különbözőség: a Petrik családban István volt az első, aki diplomát szerzett. Büszkén és el-
érzékenyülten emlékezik zsellérszüleire: „a kemény szikla és a jóság” életre szóló útmutatást adott.

Érdekes, hogy azért lett földrajz-biológia szakos, mert mindig azok a tanárai hatottak rá legjobban. Még gyerekkorában olvasta Rockenbauer Pál Amiről a térkép mesél című könyvét, attól kezdve tarja magát földrajzoznak, természetkedvelőnek.

Az olvasás mindig is „legfőbb életben tartója” volt, aztán az írás vált meghatározóvá és létformájává. Valójában az utolsó 10-15 év tapasztalata, élménye, fájdalma tette őt versíró emberré.

Miről ír? „Keresem a lét fogalmát” – a kozmoszról, az emberről, az embertelenségről, a reményről, a reménytelenségről, istenről, a szerelemről, a szeretetről, a szeretethiányról, féltésről és aggodásról, a szegénységről, a kilátástalan életéről – bölcsen, filozofikusan, emberien,

szeretnivalóan... Ír himnikus jellegű ódákat, áldásokat, szkeptikus kérdéssorokat (melyekre a szeretet a válasz), haikukat, keserű humorral vegyített önjellemzéseket, és tisztelettel adózik a klasszikus nagyoknak – felsorolhatatlan a gazdagság. Nehéz témakör-dobozokba gyömöszölni az ő gondolatait, érzéseit (nincs is szükség rá): szinte mindegyikben van valami váratlan-petrikes-fejbeesés, valami lélekfájdító, amely ugyanakkor fel is emel...

Első kötete **Embergések** címmel jelent meg (saját szóalkotása!). Azt írja: „Nem világirodalom, de az én világom irodalma”. Vágya, hogy a versolvasó a sorközöket is értse.

Honlapján sétálgatva (www.ispet.eoldal.hu) számtalan olyant találunk, amely mélyen megérint, elvarázsol, vele vágyódunk el, vagy sóvárgunk valami elérhetetlen után... Csinos kis gyűjteményt állíthatunk össze a kedvencekből.

A **zenei betétek** (Mike Oldfield: The Inner Child, Vangelis Hímnusza, Omega-dalok) nemcsak István ízlésvilágát tárták fel, de harmonikusan illettek az **IRKA-tagok** által választott és felolvasott versekhez, aztán egy-két meglepetés-előadással is kedveskedtünk neki... Ő is nekünk. Az Örök fönix című, amely a pedagógushivatás szépségét és árnyoldalát emeli művészi szintre, már mindig Petrik István hangján zeng az emlékeinkben.

Daróci Lajosné
(az Irodalomkedvelők klubjának vezetője)

A HARAG - BŰN - ELENGEDÉS című országos pályázat eredményhirdetése
(az érdi Irodalomkedvelők klubjának díjkiosztó ünnepségén)

„Jobb vagy nálam. Ez engem nem tesz alázatossá, de alázatra tanít” – mondta nemrégiben valaki az IRKA-klubban. Büszke vagyok rá, hogy főleg ilyen hozzáállást tapasztalni nálunk, hogy a tagok látják saját helyüket egy kreatív, alkotó közösségben, és elismerik a másik érdemeit. Inspiráló, tanulnak egymástól.

Ezzel együtt talán volt némi csalódás a lelkek mélyén, hiszen értékes, színvonalas írások kerültek hátrább a rangsorban, amikor a beadott műveket értékeltük. Nekem is voltak személyes kedvenceim a munkaolvasás során, de nem lettek dobogósak. Úgy gondolom, nem szégyen, ha kiváló művek összehasonlításakor történik ilyen mérlegelés.

A zsűri tagjai – **Somfai István** (a Poly-Art elnöke), **Rozsné Mórocz Judit** (az Érdligeti Ált. Isk. tanára), **Tokaji Ildikó** (a szbattai AJG tanára), **Vikár János** (VMG-tanár) és a klubvezető – részletesen kifejtették, hogyan próbálják elkerülni a szubjektivitást, de valljuk be, az olvasó egyénisége mindig benne van abban, mi tetszik, még akkor is, ha számon kéri az irodalmi-esztétikai kritériumokat, a stílusbeli eszközöket vagy a költői eszköztár gazdagságát.

Magát a pályázati felhívást még június végén tettük közzé a különböző országos oldalakon.

A várakozással ellentétben nem özönlöttek megmértetésre a jelentkezők.

Lehetséges, hogy nem ismert még annyira a mi IRKÁ-nk (de legjobb úton haladunk országos hír felé!!!), visszatartó lehetett a csekélyke benevezési díj is.

Saját esélyes klubtársaink közül se pályázott mindenki: a „műzsátlanság”, a munka, az iskola vagy a kispapaság foglalta le őket (érthető, hogy a trónörökös megérkezése fontosabb pillanatnyilag, mint az irodalom).

Kevesebb, de meglehetősen „ütős” művek érkeztek. Megmozgatta a fantáziát, hiszen általános emberi érzésekről van szó: mindenki volt már dühös valamilyen szinten, valamilyen bűne pedig mindenkinek van. Nem is következik egymásból a három, nincsen feltétlenül feloldás, megbocsátás. Vannak olyan súlyos bűnök, amikor még a halál se oldja fel az elkövetőt. Az elengedés se mindig azonos a megbocsátással.

A bűn meglehetősen összetett. Elég gonosz fricska, amikor politikai tartalmat kap: az egyik rendszerben erény lehet az, ami egy normális erkölcsi felfogásban bűn.

Az írások ezt a témát járták körbe – érdekesen, lebilincselően, olvasmányosan kifejtve, érzékeltetve a lelki vívódást, a bűntudatot, egy-egy metafora, szimbólum, szinesztézia segítségével, a tájleírás párhuzamával vagy éppen ellentétével gondolkodtatva el.

A nyertes művek felolvasásakor lehetett igazán érzékelni, hogy az értő közönség moccanatlanul hallgatja a történetet, együtt lélegzik a szereplőkkel, vagy éppen visszafojtja a levegőt – várva a végkifejletet.

A **Szabó Aida**, **Horváth István** és **Vikár János** hangjával megjelenített versek és prózák mély benyomást tettek a hallgatóságra.

A két énekművész, **Kissné Matkó Gabriella** és **Molnárné Király Márta** műsorindítása csak azoknak volt meglepetés, akik először hallották őket: tehetségük, technikai tudásuk, bájos megjelenésük elvarázsolta a közönséget. **Horváth István** gitárzenéje és zengő tenorja kiválóan oldotta az írások torokszorító feszültségét.

A helyezettek:

Fődíj: Kovács F. István

Különdíj: Szigetvári Zsófia Petra (Veszprém)

Próza:

1. Varga Imre Lajos (Felsőpakony)

2. Óri Eszter

3. Lovrics Rebeka

Vers:

1. Kósa Márta

2. Gárdon Ágnes (Szolnok)

3. Májer József

(A többiek állandó IRKA-tagok: Bp.-en, Ercsiben, Érdén élnek.)

Köszönetet és hálát érdemelnek a képzőművészek: saját festményüket, grafikájukat ajándékozták a kiemelt díjazottaknak. Így **Ács Valéria** és **Ács József**, **Kurdi István**, **Molnár-Göb Zoltán**, **Szirják Györgyi**, **Nagyszalóki András** valamint **Szekér Gizi** fazekas remekének örülhettek.

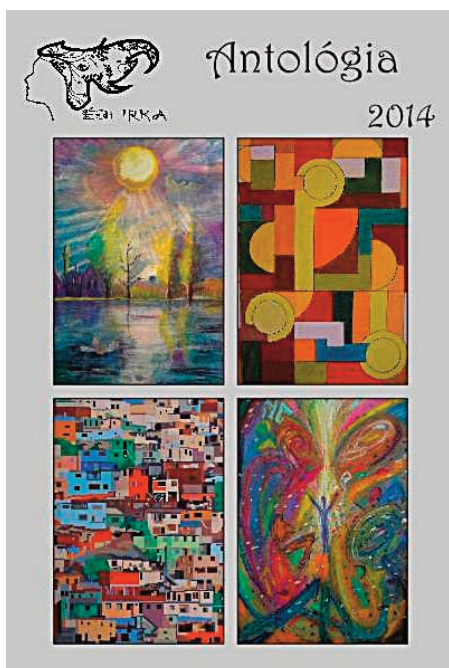
A különdíjasnak nem a fiatalságát emeltük ki, hanem a tehetségét tartjuk figyelemre méltónak. Jó lesz, ha megtanuljuk a nevét, mert hallani fogunk még róla.

Daróci Lajosné
klubvezető

(Kovács F. István, Óri Eszter, Kósa Márta, Gárdon Ágnes, Májer József)

AZ OLVASÓ FIGYELMÉBE

Az érdi Irodalomkedvelők klubjának ez a második antológiája.

Ki tudná összeszámolni, hány IRKÁ-t, hány Poly-Art és a klub által támogatott vagy magánkiadású kötetet szerkesztettünk, adtunk ki az első megjelenése óta (2012), hány költői estet, irodalmi műsort, könyvbemutatót rendeztünk, és szerepeltünk magunk vagy más alkotók műveinek felolvasásával, hány újságcikket írtunk vagy írtak a szerzők és a szerkesztők érdemeiről...

Talán nem is a mennyiség a fontos.

Ez az összeállítás is egyfajta keresztmetszete az IRKA-kör munkájának.

Értékes, színvonalas keresztmetszete. Lehetséges, hogy nem mindenkinek a legjobb alkotása került bele, egy biztos: találsz benne gyöngyszemeket, kedves Olvasó.

Köszönet Érd Város Kulturális Bizottságának az anyagi támogatásért, valamint a KÉK tagjainak (Képzőművészek Erdi Közössége) az illusztrációkért.

Daróci Lajosné
klubvezető

**Minden kedves olvasójának
kellemes karácsonyi ünnepeket és
szeretettel gazdag,
boldog új esztendőt kíván:
az Érdi IRKA irodalmi és kulturális folyóirat
szerkesztősége**

TARTALOM

Verseik:

Kósa Márta, Móczár Csaba, Gróf Mária	1
Fazekas Major Gizella, Kovács F. István	2
Karácsony István, Óri Eszter,	
Novákoviczné Tóth Ica, Temesi Éva	3
Májér József, †Jáki Ferenc, Radnai István	4
Szabó Aida (Jampa drolma), Szabó Imre,	
Tarnócziné Barabás Irén, Lovrics Rebeka	5
Balogh Krisztina, Csigi Ádám,	
Petrik István, Habos László	6
Horváth Edit, Magyar András, Szirják Györgyi	7
Beck Zoltán, Tiltingerné Gerlei Ilona,	
Gyöpös József, Tiszaörsi Nagy Zoltán,	8
Kissné Matkó Gabriella, Kreischer Kornélia,	
Egri Krisztina	9

Diákírók:

Horváth Lilla, Hlinyánszky Domonkos,	
Fodor Enikő	10

Haiku-oldal

11

Prózák:

Szabó I. Valéria: Elengedés	12
Szabó Aida (Jampa drolma): Kamasz-szoba álma	14
Pergel Antal: A fehér hajó	15
Vidák Réka: Most hol vannak?,	
Kovács F. István: A siker	16

Bemutakozás:

Fazekas Major Gizella, Szabó I. Valéria	17
Wischin Tibor Rudolf, Adorján László	18

KÉK-oldal

19

Tanulmány:

Majorné Bániczki Julianna: Karácsony	20
Kovács Sándorné bogácsi mesegyűjtése	21

Beszámoló:

Petrik István költői estje (Daróci Lajosné)	22
Bűn – harag – elengedés...(Daróci Lajosné)	23
Az olvasó figyelmébe (Daróci Lajosné)	24

Illusztrációk:

Wischin Tibor Rudolf	1,4,5,8,14,15,16
Adorján László	2,3,6,7,8,13,15,16

Érdi IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelőszerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA-logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048